

CARSTEN ULENDORF

ODERNES BY

EFTER 45 ARBEJDSÅR, DER BESTOD AF ENBLANDING AF SMÅ OG STORE LIGEGYLDIGHEDER, BEGYNDTE HAN AT LEDE EFTER MENINGEN MED LIVET. HAN FIK ET DELTIDSJOB SOM POSTBUD I EN IDYLLISK, LILLE BY OG LÆRTE EN HELT NY SLAGS MENNESKER AT KENDE ... BLANDT ANDRE MARCEL, DER VISTE HAM NOGLE AF UNIVERSETS HEMMELIGHEDER.

ULENDORF ... THINK

C A R S T E N U L E N D O R F

ODERNES BY

EFTER 45 ARBEJDSÅR, DER BESTOD AF EN BLANDING AF SMÅ OG STORE LIGEGYLDIGHEDER, BEGYNDTE HAN AT LEDE EFTER MENINGEN MED LIVET. HAN FIK ET DELTIDSJOB SOM POSTBUD I EN IDYLLISK, LILLE BY OG LÆRTE EN HELT NY SLAGS MENNESKER AT KENDE ... BLANDT ANDRE MARCEL, DER VISTE HAM NOGLE AF UNIVERSETS HEMMELIGHEDER.

Andre udgivelser af Carsten Ulendorf:

Jeg er jægeren. Ode #1 - 10.

Jeg er frelseren. Ode #11 - 20.

Jeg er krigeren. Ode #21 - 30.

Jeg var vreden. Ode #31 - 40.

Jeg mødte næstekærligheden. Ode #41 - 50.

Jeg er ... ingenting. Ode #51-60.

Tillid til livet. Ode #61-70.

... og ud af mørket. Ode 71-80.

Oder om alting. 30 udvalgte oder.

Jeg er den rejsende. Roman.

Udgivet af Ulendorf ... think (www.ulendorf.dk).

1. oplag. Juni 2023.

Trykt af CoPrint, Nykøbing F.

Fotos & billedbehandling Carsten ulendorf

ISBN 978-87-93806-07-8

© Carsten Ulendorf 2023

INDHOLD

ODE #74.... OG UD AF MØRKET.....	7
JORDEN	10
HUS #1. ODE TIL MARCEL.....	16
HUS #16. ODE TIL ET KNUST HJERTE.....	21
MIG & MARCEL.....	24
ET BREV I EN GRÅ KUVERT	28
HUS #39. ODE TIL LYKKEN	31
HUS #42. PLANETER SNAKKER. UNIVERSER SYNGER.....	35
KATASTROFEN	40
JUL OG NYTÅR.....	48
HUS #22. ODE TIL DEN SIDSTE KAMP	50
HUS #57. MIT LIV I MOL.....	54
SAMTALE MED MARCEL.....	59
HUS #68. GÆSTER FRA JORDEN.....	64
HUS #38. ODE TIL ANERKENDELSE	68
HUS #41. ODE TIL SVAGHEDEN	72
PÅ KRIGSSTIEN	73
SOMMERFEST.....	74

... og ud af mørket strømmede det /
lyset og livet /
og hvert eneste molekyle /
bar et strejf af guddommen i sig ...

Ode #74. ... og ud af mørket

Tid 2020.12.13 18:43:12 / Rum 54.771756 12.059935

- Jeg er skabt af mørket, tænkte den.
Hvad ellers? Her er intet andet ... kun mørke.

Den tænkte tilbage på de første tider.
Mindedes da den første gang
erkendte sin egen eksistens ...
en bevidsthed uden fysisk tilstand.
Og den huskede, at den åbnede sine sanser
og vendte opmærksomheden væk fra sig selv ...

Ingenting! Den sansede ingenting.
Den kunne ikke forstå det og strakte sanserne
længere ... og længere ... og længere ...
og stadig ... ingenting.

I umindelige tider afsøgte den sine omgivelser ...
strakte sanserne længere end nogen kan forstå.
Frustreret over at være centrum af ingenting ...
tænkte den til sidst:
– Det må have et navn. Jeg kalder det mørket.

Og så trak den langsomt sanserne hjem fra mørket ...
samlede al sin væren i et punkt så lille,
at det næppe eksisterede.

Den opdagede, at dens søgen
havde givet den enorme kræfter,
og den vidste med ét, hvad de skulle bruges til.
I tider uden ende arbejdede den for at nå sit mål.
Den vidste, den måtte begynde i det mindste
og siden lade alting vokse af sig selv.
I dette mikroskopiske punkt i mørket
... i dette virtuelle værksted ...
skabte den atomer, molekyler og elektroner ...
denne verdens første fysiske elementer.

Og en nat besluttede den, at nok måtte være nok.
I tider der forekom længere end hele dens eksistens
havde den skabt en ny verdens byggesten ...
atomer, molekyler og elektroner ...
alle med forskellige egenskaber ...
og alle med en lille smule af den selv indeni.

Nu samlede den alle sine kræfter i et enkelt punkt
og med en enorm kraftudladning af ren viljestyrke
skød den disse mikroskopiske skabninger ud i mørket.

Den betragtede dem spredtes med vanvittig hast,
og den så mørket vige langsomt og modvilligt
ved den blotte tilstedeværelse af fysisk materie.
Så trak den sig ind i sig selv ...
tillod sig lidt hvile ovenpå denne kraftanstrengelse.

Og mens skaberen hvilede, arbejdede det skabte ...
og en nat mærkede den en forskel i omgivelserne ...
den strakte sanserne ud i mørket ...
opdagede, at mørket ikke længere var alene ...

Langt, langt væk opfattede den en lille plet,
der tvang mørket i baggrunden ...

og den vidste, at dette var resultatet
af dens skaberværk.

Den følte glæden vokse indeni:
Jeg er ikke mere alene, tænkte den.
Og den mærkede et gran af sig selv ...
en lille bitte kerne af liv i den lille plet i mørket.
– Jeg vil kalde det lyset, tænkte den.
Lyset er mørkets modpol.
Lyset bærer *mig* indeni.
Lyset skal vokse og udvikle sig.
Lyset skal fylde dette ingenting ... med alting.

Opfyldt af denne glade tanke ...
og fyldt med visheden om,
at noget godt var skabt og ville vokse,
lod den sig synke ned i sig selv ...
længere og længere og længere ...
længere og længere og længere ...

... og forsvandt.

KAPITEL 1. CIRKA 14 MILLIARDER ÅR SENERE

JORDEN

Jeg nåede pensionsalderen ... sluttede 45 års hæsblæsende ridt, hvor mit eneste fokus var succes, og derfor kun havde handlet om mit arbejde. Først 10-12 år på et pladeselskab ... lange dage og nætter i pladestudiet, opsætte mikrofoner, klippe magnetbånd og betjene den store mixerpult. Møder med bands og solister, cover designere, journalister, musikforlag og pladepresserier.

Derefter et brancheskift til reklamebranchen. Her passede jeg bedre ind, og der blev jeg resten af mit arbejdsliv. Ingen var mere kreativ end jeg, men mange solgte bedre. Og det var her, jeg opdagede, at det er det, som al succes handler om ... evnen til at sælge sig selv. Du kan ikke sælge dit produkt, hvis ikke du først har solgt dig selv.

Det kæmpede jeg med i mange år, og den eneste grund til, at jeg trods alt lykkedes, var, at jeg var dygtig og flittig. Når jeg mødte de rigtige mennesker og fik gang i samarbejdet, var jeg god, men de fleste af dem, jeg mødte, var ikke 'de rigtige', så her måtte jeg kæmpe for hver eneste krone.

Men jeg beholdt skindet på næsen og lidt til, og da jeg rundede de 65 år, skruede jeg næsten helt ned for blusset. Og mens jeg betjente et par af de bedste og mest trofaste kunder på halv tid, spekulerede jeg på, hvad jeg egentlig lavede her ... her på denne klode i netop denne tid. Hvad var min mission ... min livsopgave? Og jeg besluttede, at den i hvert fald ikke var det, som jeg havde brugt mine første mange år på ... men hvad var den så?

Det bekymrede mig ikke synderligt, at jeg på sin vis havde spildt 45 år ... det bekymrede mig mere, hvordan jeg definerede min mission, så jeg kunne bruge de sidste år på en mere meningsfuld måde.

På det tidspunkt boede jeg på Garretvejen i Corselitzeskoven på Falster. Jeg var single og havde hunden, Snar, og katten, Misser. Jeg havde - meget mod sædvane - boet på Garretvejen i 11 år ... normalt flytter jeg hvert femte år. Så bliver jeg rastløs og finder på alle mulige overbevisende argumenter for at flytte ... min hjerne voldtager mig på det nærmeste, og fuldstændig forsvarsløs træffer jeg til sidst beslutningen om at skifte bolig.

Men Garretvejen var noget særligt. Jeg boede i nummer tre, og i nummer et lige ved siden af - kun adskilt af grusvejen Holzstamlinien - boede Jørgen ... der var

ikke noget nummer før et og ikke noget efter tre. Så vi havde over en kilometer til nærmeste nabo, som ikke var en nabo, men en genbo - han boede i nummer to. Desuden boede han fast i Frankrig og var kun på visit et par uger om sommeren.

Jørgen var skovarbejder og havde boet her i så mange år, at han gik under navnet Garret-Jørgen. Han var et meget fint menneske ... forhenværende drukkenbolt, men i alle de år, jeg var hans nabo, så jeg ham aldrig røre en dråbe alkohol. Selv når jeg vågnede og var smøgssyg kl. tre om natten og famlede mig de 50 meter hen ad Garretvejen i bælgravende mørke for at bomme ham for et par hjemmerullede cigaretter, sad han i køkkenet og røg og drak ... kold kaffe.

- Scotty skal have mad kl. tre, sagde han.

Scotty var en stor 26 år gammel hest, som Jørgen havde reddet fra slagteriet, da den ikke kunne bruges på rideskolen længere, fordi den blev blind. Så nu levede den et trygt og godt liv på Garretvejen sammen med Jørgen og den lille, frække pony, Mikkeline. Hestene fik mad tre gange om dagen ... først om formiddagen, så sidst på eftermiddagen og endelig kl. tre om natten. Om vinteren fik de halm, men om sommeren kørte Jørgen rundt forskellige steder og slog græs med sin le, så han kunne komme hjem til hestene med frisk foder. Jørgen gik i seng kl. otte om aftenen, så han kunne komme op kl. tre og fodre Scotty og Mikkeline.

- Har man sagt 'ja' til at have dyr, skal man også behandle dem ordentligt, sagde Jørgen altid.

Men det var nu også den særlige stemning i en skov og det at være tæt på naturen, der gjorde, at jeg boede der i så mange år. Når jeg vågnede om morgenen, slog jeg halvdøren op ud til gårdspladsen, og vupti stod Misser klar til at blive lukket ind til foderskålen ... han tilbragte natten i skoven og i det lille værksted, som han havde adgang til via en kattelem. Han jagtede mus det meste af natten, og dagen blev tilbragt i dyb søvn på sofaen i stuen.

Så kaldte jeg på Snar, og vi daffede de 700 meter ned ad Garretvejen til stranden. Fuglene fløjtede og de lysegrønne blade raslede let ... dyrene krydsede vores vej og fasaner skræppede med uskønne stemmer, som om de var irriterede over at blive forstyrret. Stranden mod Østersøen vendte mod øst, og eftersom den fremherskende vind i Danmark er vestenvind, så havde vi næsten altid læ på stranden ... træerne stoppede bare 50 meter før vandet, så selvom der blæste en 'pelikan' på den anden side af skoven, havde Snar og jeg læ på den som oftest mennesketomme strand.

Kan du forestille dig det skønne liv, vi havde der i Corselitzeskoven? Men hvorfor

flyttede jeg så? Efter 11 år i dette paradis? Jo, min indbyggede rastløshed trak i mig igen og igen ...

- Du må passe på, at du ikke ender som en sær gammel skovtold, sagde min indre stemme. Du må hellere se at komme videre ... et sted, hvor du har mere kontakt med andre mennesker.

Og det var på det tidspunkt, jeg hørte om Odernes By. Jeg var begyndt at kigge mig om efter nogle indtjeningsmuligheder til at supplere den pension, som jeg aldrig troede, det var nødvendigt at spare op til. Bagerst i den lokale ugeavis, så jeg et jobopslag:

ANNONCE. POSTBUD SØGES.

Pålidelig ældre herre eller dame søges til omdeling af post i lille lokalområde.
Arbejdstid to timer dagligt - også lørdag.
Bolig med rimelig husleje kan medfølge.

Grundejerforeningen Odernes By

Jeg tænkte, at det var lige præcis det, jeg havde brug for. Så jeg skrev til 'Grundejerforeningen Odernes By' og sagde, at jobbet lød, som om det var skræddersyet til mig, og at jeg kunne starte mere eller mindre med det samme. Og selvom jeg var blevet 65 år, var jeg lige så fit for fight som langt yngre mennesker.

Der gik ikke mange dage, før min ansøgning blev besvaret med et venligt brev og en indkaldelse til et møde med grundejerforeningens formand og deres kasserer. Jeg mødte op ... nybarberet og i mit pæne tøj. Det var ikke langt fra Garretvejen ... faktisk bare lige ud af skoven og så en 7-8 km ud ad landevejen. Jeg tænkte, at det egentligt var mærkeligt, at jeg ikke havde hørt om den by før, men nu havde jeg jo også kun boet i landsdelen i 16 år ... så ... ja, det kunne måske være derfor.

Det var to meget venlige mennesker, jeg mødte ... lidt spøjse måske, men så tænkte jeg bare ...

- Du er jo også selv en spøjs type. Så vi passer måske meget godt sammen?

Grundejerforeningens formand sagde, at alle kaldte ham 'Krigeren', og det kunne jeg også bare gøre. Han var en stor mand - mest på grund af hans store

mave, der sikkert hidrørte fra umådeholden kærlighed til mad. Jeg anslog, at han var nogle få år ældre end jeg.

Han forklarede mig, at alle byens huse - der var 100 i alt - havde et nummer ... det var der for så vidt ikke noget mærkeligt i. Jeg havde nok studset mere, hvis de *ikke* havde haft et nummer ... så ville det jo ikke blive nemt at være postbud. Men de havde som sagt et nummer ... men ikke blot det ... de havde også et navn.

Formandens hus hed #26. Ode til krigeren.

- Nå, tænkte jeg, så er det derfor, de kalder ham 'Krigeren'. Jeg spekulerede også kort over, om der mon var flere grunde til hans kaldenavn og blev enig med mig selv om, at det skulle jeg nok finde ud af siden hen.

Husene var opført i den rækkefølge, som de var nummerede i ... formandens hus var altså opført efter nummer 25 og alle de foregående numre og selvfølgelig før nummer 27 og de efterfølgende numre. Alle husene lå på samme vej, Evighedsvej. Den bestod af to cirkler ligesom et 8-tal ... men 8-tallet lå ned. Husene med de lige numre lå på højre side af vejen, og dem med de ulige numre på den anden side ... den venstre.

Det første hus var bygget der, hvor vejen krydsede sig selv ... altså lige midt i byen, og det var det hus, som kunne følge med jobbet som postbud, hvis vi ellers blev enige om, at jeg var rette mand til stillingen.

Den kvindelige kasserer i foreningen var en spinkel og sød, ældre dame med det smukke, grå hår sirligt opsat ... man kunne se, at hun var en, der var vant til at gøre lidt ud af sig selv. Hun var meget imødekommende, og jeg kunne lide hende med det samme.

- Du kan kalde mig 'Svagheden', sagde hun mildt og smilede. Men lad dig ikke narre af mit navn ... jeg kan være ganske barsk, hvis tallene ikke stemmer. Jeg bor i #41. Ode til svagheden.

Jeg smilede tilbage til hende og glædede mig allerede til små, hyggelige kaffeslabberadser, når jeg bragte posten ud.

- Jeg kan forstå, at du netop er gået på pension, sagde hun. Hvad har du tænkt dig at bruge din tid på?
- Der var mange ting i mit liv, som jeg var nødt til at gøre, svarede jeg. Nogle af dem var jeg god til, og andre var jeg dårlig til ... men de skulle allesammen gøres. Fra nu af vil jeg kun lave de ting, som jeg nyder at lave ... og jeg tænker, at det nok også er dem, jeg er bedst til. Jeg har faktisk tænkt mig, at jeg vil begynde at skrive.

- Vil du skrive en bog ... være forfatter, spurgte hun.
- Da jeg fyldte 40 år, besluttede jeg, at jeg ville skrive en bog inden jeg blev 50. Det nåede jeg ikke. Heller ikke inden jeg blev 60. For jeg vidste ikke, hvad jeg skulle skrive om. Men jeg tror alligevel, at det nu er tiden til at begynde at skrive.
- Vi har allerede en forfatter i Odernes By, afbrød Krigeren. Han bor i #22. Ode til den sidste kamp. Hyggelig fætter ... ham skal du møde ... men det kommer du jo helt automatisk til, hvis du bliver postbud her.
- Stik lige piben ind krigermand, sagde Svagheden med et lille smil ... vores ven her var jo i fuld gang med at fortælle sin historie. Hvad vil du begynde at skrive, spurgte hun mig så.
- Digte, svarede jeg. Jeg tror, jeg vil skrive digte. Det er meget mærkeligt ... for jeg har aldrig kunne lide digte ... for mig er digte sådan nogle tekster i skolen, hvor læreren spurgte 'Hvad mener digteren med det' ... og jeg tænkte altid ... 'Hvis han mente noget, hvorfor skrev han det så ikke bare, så vi ikke skal sidde her og gætte?'.
- Det er lidt mærkeligt, men det er det, jeg vil ... jeg vil skrive digte, fordi jeg vil finde ud af, hvad livet handler om. Eller måske skulle jeg kalde dem 'oder' ... så passer det jo til byen her ... og jeg får alle idéerne forærende. Jeg kan bare starte fra en ende af ... ode #1, ode #2 og så videre ... en ode til alle husene.

Et lille frø var sået i mit sind.

Nå, men vi snakkede videre en halv times tid, og de fortalte mig lidt mere om den lille by og om jobbet. De havde haft et postbud indtil for to år siden, men da hendes mor blev alvorligt syg, besluttede hun, at hendes plads var ved moderens sid, så hun rejste tilbage til hjemstavnen. Det havde været svært at finde en afløser, så de havde derfor aftalt, at de tog en måned hver på skift. Men det var blevet lidt problematisk efterhånden.

- Vi bliver jo allesammen ældre, sagde Krigeren. Så da der kom en ansøgning fra en ung mand som dig, fortsatte han med et glimt i øjet, ja så var det bare med at slå til.

Han fortalte, at det foregik på den måde, at postbudet hentede posten i postboksen inde på centralpostkontoret i den nærliggende købstad. Han skulle derefter sortere posten og dele den ud i løbet af formiddagen ... skulle det knibe med

at nå det en gang imellem, skete der ikke noget ved, at tiden gik lidt over middag. Det var jo ikke meningen, at jeg skulle blive stresset ... det understregede de flere gange.

- Vi har alle prøvet det med stress i løbet af livet, sagde Svagheden sødt. Det gider vi ikke mere.

- Nå, men hvordan synes du, det lyder, spurgte Krigeren så til sidst, mens han kiggede på Svagheden, der nikkede diskret. Tror du, jobbet er noget for dig?

Jeg havde allerede besluttet mig ... det her var lige, hvad jeg ønskede mig ... en let, lille arbejdstjans og nogle håndører til at supplere min folkepension. Og jeg kunne lide dem. Og desuden passede det mig fint at flytte netop nu, hvor min rastløshed var begyndt at rumstere.

- Lad mig sige det helt enkelt, svarede jeg. Hvornår kan jeg begynde?

Så smilede de begge to, og Krigeren gav mig et yderst fast håndtryk som tegn på, at en aftale var indgået. Svagheden trak et par stykker papir - tydeligvis en kontrakt - frem fra et charteque. Jeg kunne se, at den allerede var udfyldt med mit navn - så satte hun et lille kryds nederst på side to og skubbede den over til mig.

- Bare skriv under ved krydset, sagde hun smilende. Så har du et nyt job, og vi har en ny post.

KAPITEL 2.

HUS #1. ODE TIL MARCEL

Jeg sagde min bolig på Garretvejen op dagen efter mit møde med Krigeren og Svagheden, og så gik jeg i gang med at pakke mit habengut. Jeg var lidt trist over at skulle forlade Jørgen, Garretvejen og skoven, men min indre rastløshed var mæt og glad, og en lørdag i september måned hentede jeg så den lejede Minivan ... kasser og møbler blev pakket i det rummelige varerum, og Snar og Misser røg ind på forsædet. Og så trillede vi langsomt og lidt vemodigt ud af Corselitzeskoven ... 11 år efter, vi var trillet ind i den.

Et kvarter senere kørte vi ind på grusvejen mellem de to grønne bakker og ind på Evighedsvej. Krigeren og Svagheden stod ved huset for at tage imod mig og dyrene. Vi fik fisket et lille bord og nogle stole ud af Minivan'ens varerum og satte os og nød Svaghedens medbragte te og hjemmebagte vaniljekranse. Krigeren trak en lille flaske og to glas op fra inderlommen ...

- Hjemmelavet pærecider, sagde han med et glimt i øjet. Ikke noget for Svagheden, men det rene guf for mandfolk som os. Og så skænkede han et par glas, som vi tømte i ét hug.

Jeg havde brugt de to foregående uger på at gøre min nye bolig, #1. Ode til Marcel, klar indvendig ... først lidt oprydning og rengøring og så maling af soveværelse, køkken, badeværelse og stue ... så måtte resten komme senere, hvis jeg fik brug for det. Der var et værelse mere og et annek, som jeg måske kunne finde anvendelse for på sigt.

Huset var et bindingsværkhus med gule mursten, rødt bindingsværk, hvide vinduer og mørkegrønne døre. Det havde selvfølgelig stråtag, og både mure og tag så sunde og godt ud. Jeg havde lagt mærke til noget, der lignede en sætningsskade i det ene hjørne, men den havde grundejerforeningen ordnet i sidste uge.

- Det skete for et par år siden, sagde Krigeren. Men det er fixet nu, og Anerkendelse - det er ham, der bor i #38 - er maler, så han har malet det ... ja, han er godt nok kunstmaler, men det bliver det vel ikke ringere af.

Efter teen hjalp Krigeren og Svagheden mig med at tømme bilen, hvorefter jeg takkede dem for deres indsats og lod dem mærke, at jeg havde brug for at være

alene. Det forstod de og takkede af. Så kiggede jeg på mine dyr og sagde:

– Jeg er smadret. Hvad med jer?

Både Snar og Misser så ud, som om der allerede var sket mere end nok denne dag, så jeg besluttede, at vi kaldte det en dag og gik i seng. Jeg fik bakset en madras ind i soveværelset, som vi endnu ikke havde fyldt op med flyttekasser ... fandt Snars kurv og en pude til Misser, og inden der var gået 10 minutter, boblede vi alle tre med et smil om munden og glade forventninger til den nye dag.

Vi vågnede allesammen tidligt den næste morgen. Solen stod ind ad vinduerne og afslørede, at min rengøring ikke havde været helt grundig nok. Men pyt med det ... jeg skulle flytte møbler og pakke kasser ud ... det støvede jo en del i sig selv, så måtte hele huset få en omgang med støvsugeren, når tingene var på plads.

Snar var ude i haven og Misser lå øverst på en stabel kasser og trak veltilfreds morgenstunden lide længere end os andre. Jeg hørte et bjæf ude fra haven og undrede mig ... det lød ikke som et 'jeg vil ind' vuf og heller ikke som et 'hvad skal du her' vuf, så jeg gik hen imod døren. I samme øjeblik lød der tre forsigtige bank på hoveddøren ... jeg åbnede den, og ... mødte Marcel.

Ja, det tænkte jeg jo ikke på lige i det øjeblik, men når jeg tænker tilbage, husker jeg det som mit første møde med Marcel. Og han kom som bekendt til at betyde en hel del for mig i de kommende år.

- Ja, undskyld jeg sådan presser mig på, sagde den pæne, slanke mand, der stod på min trappesten. Han var en smule højere end jeg og formentligt sidst i 40'erne.
- Jeg hører, at De lige er flyttet ind og kommer bare for at spørge, om der er noget, jeg kan hjælpe Dem med.
- Ja, goddag, sagde jeg og tøvede ...
- Undskyld mig, sagde manden. Jeg har slet ikke præsenteret mig. Mit navn er Marcel.
- Davs, Marcel, svarede jeg. Kom indenfor ... hvis du ellers kan finde et sted og placere fødderne i det her flytterod. Har du lyst til en kop kaffe? Det bliver pulverkaffe - det er det eneste, jeg selv drikker.

Og så sad vi på hver sin papkasse og drak pulverkaffe i en halv times tid. Marcel fortalte mig, at han kom i Odernes By jævnligt ... han holdt af at gå 8-tallet et par gange om ugen. Han havde skarpe næsten aristokratiske træk og nogle fine grå

stænk i det smukke, kortklippede hår. Hans påklædning var sådan lidt gammeldags ... ja, man kunne såmænd godt tage ham for at være en pæn, engelsk gentleman fra det forrige århundrede. Det passede også godt med, at han kun sad og nippede til kaffen ... måske skulle jeg have tilbudt ham te med mælk i stedet, tænkte jeg og smilede for mig selv.

- Hvilket hus bor du så i? spurgte jeg ham.
- Nej da, jeg bor ikke her i byen, svarede han. Jeg bor sådan lidt rundt omkring ... sådan hvor jeg lige kan finde plads.

Så begyndte vi at tale om mit hus, og han fortalte, at det havde stået tomt i et stykke tid, fordi den tidligere lejer - en sød ældre dame - var flyttet tilbage til sin hjemegn, da hendes mor var blevet syg.

- Jeg var her en del, da hun boede her, sagde han, og jeg er sikker på, at huset glæder sig til at blive sat i stand og til at få en ny beboer. Hvad har du tænkt dig at bruge resten af huset til ... ja, og annekset? Hvad vil du bruge annekset til?
- Annekset? Jamen, det har jeg slet ikke været ude i, sagde jeg.

Så vi rejste os og gik ud af havedøren og ned mod annekset i baghaven. Det var et kønt lille hus - lignede nærmest en lille sommerbolig, som det stod der med sortmalede trævægge, hvide vinduer og tagpap på taget. Det bestod af ét stort rum ... i et hjørne stod en sofagruppe af bambus og hynder med storblomstret stof og et bambus sofabord med glasplade og avisshylde. I det andet hjørne stod en seng og langs den modsatte væg var der så et lille køkken med et dobbelt gasblus og en køkkenvask. Til venstre for køkkenbordet var der en dør.

- Der ligger badeværelset, sagde Marcel. Døren binder lidt. Jeg studsede ...
- Har du været her i annekset før Marcel? spurgte jeg.
- Jeg har boet her, svarede han. Jeg kendte hende, der boede i #1 - vi var gode venner. Hun tilbød mig på et tidspunkt ... ja, det er en del år siden ... at bo her i annekset.
- Nå, men så er det måske derfor, huset hedder Ode til Marcel, spurgte jeg.
- Det var dengang, man besluttede, at alle husene skulle have et navn udover et nummer. Og damen i #1 kunne ikke finde ud af, hvad hendes hus skulle hedde, så jeg foreslog hende 'Ode til Marcel'. Ja, det var måske lidt egocentreret, sagde han, men sådan var jeg dengang ... eller jeg skulle måske sige: Også dengang.

- Og så flyttede hun pludselig for et års tid siden ... det kunne jeg ikke gøre noget ved ... det var nødvendigt for hende, sagde han. Ja, undskyld mig, men jeg bliver lidt rørt, når jeg tænker på hende. Vi var ikke et par, men jeg holdt utroligt meget af hende, og jeg prøvede at passe på hende og beskytte hende, så jeg godt jeg kunne.
- Havde hun brug for det, spurgte jeg.
- Det har alle mennesker, svarede han og vendte sig bort og begyndte at rokerere lidt rundt på nogle sideborde ... så skulle der ikke tales mere om det, fornemmede jeg.

Vi gik tilbage til huset, og Marcel hjalp mig med at få de tunge møbler på plads. Han gav mig gerne nogle råd, når jeg blev i tvivl om, hvor jeg skulle placere de forskellige ting. Der gik nogle timer, og stue og soveværelse begyndte så småt at ligne et hjem.

- Jeg må videre nu, sagde Marcel. Jeg har nogle ting at ordne. Jeg kan komme igen i morgen, hvis De kan bruge et ekstra hænder.
- Det ville passe mig helt perfekt Marcel, svarede jeg. Men jeg bliver desværre nødt til at afslå ...

Jeg kunne se, han blev ked af det, så jeg tilføjede ...

- Jeg bliver nødt til at afslå, medmindre du begynder at sige 'du' til mig.

Så smilede han stort og sagde:

- Jeg skal gøre mit bedste. Det med 'De' er en gammel vane. Så ses vi i morgen, sagde han og vendte sig mod døren.

Jeg stod på trappestenen og kiggede efter ham, da han gik ned mod de to bakker, hvor vejen førte ud af Odernes By. Han vendte sig en enkelt gang og vinkede, før jeg gik ind i mit lille, nye hus ... jeg stod eftertænksom midt på gulvet ... jeg kunne godt lide ham ...

- Måske har jeg fundet en ny ven, tænkte jeg og gik i gang med at lede efter noget mad til mig selv og dyrene.

Jeg sad ved morgenkaffen og en skål A38, da jeg hørte en banken på døren. 'Marcel' tænkte jeg straks, og jeg havde ret. Han havde det samme tøj på som i går ... og dog ... havde skjorten ikke en lidt anden farve? Nå, pyt ...

Misser gned sig kælent op af hans ene ben, og Snar kom straks og skulle kløs lidt.

– Han har et godt tag på dyr, tænkte jeg ... jeg kan godt lide mennesker, som kan lide dyr ... det viser, at de har en blød side ... omsorg ... sådan noget kan dyr mærke.

– Nå, hvad skal vi i gang med i dag, spurgte Marcel.
– Jeg tænker, at vi arbejder hver for sig i dag, svarede jeg. Jeg går i gang med at pakke kasser ud og placere tingene, hvor de nu skal stå ... det er alligevel et énmandsjob. Og så kan du gå i gang med at gøre klar i annekset ... dit nye hjem.

Han stivnede ... så løftede han langsomt hovedet og kiggede på mig ... hans øjne var fulde af tårer. Efter lidt tid sagde han ...

– Mener De det? Undskyld ... mener *du* det? Tilbyder du mig at bo i annekset?
– Ja, det gør jeg Marcel. Jeg kan godt lide at være alene, men jeg kan også godt lide selskab. Jeg kan lide en god snak om de dybe ting, og det fornemmer jeg, at vi to kan give hinanden. Så hvis du kan forlade din nuværende bolig, og hvis du har lyst til at bo i annekset endnu en gang, ja ... så er du yderst velkommen.

– Jeg vil selvfølgelig betale Dem for det, sagde han.
– Betale dig for det, svarede jeg med et glimt i øjet ... husk det nu ... hvis du siger 'De' én gang mere, trækker jeg tilbudet tilbage.

Han så helt forskrækket ud, så jeg blev nødt til at tilføje ...

– Jeg spørger, Marcel ... du bliver ikke smidt ud. Men jeg glæder mig til den dag, hvor du ikke siger 'De' til mig mere. Og det med betalingen finder vi ud af hen ad vejen ... huslejen her er rimelig, og jeg regner ikke med, at den bliver et problem for mig. Men hvis den gør, skal jeg nok sige til.

– Jeg er god til haveting, sagde han så. Jeg vil gerne holde haven for Dem .. undskyld ... for *dig*.

– Det glæder mig, Marcel. Jeg kan godt lide en pæn have ... altså ikke sådan pussenusse pæn, men sådan naturpæn, men desværre ved jeg ikke noget om blomster og bier, så hvis du er klog på det område, så passer det perfekt.

Han strålede som en lille sol, og jeg blev helt varm om hjertet. Og så gik jeg i gang med mine kasser, og han gik ned til det lille anneks i baghaven.

KAPITEL 3.

HUS #16. ODE TIL ET KNUST HJERTE

- Du er i gang med en bog, konstaterede jeg, da jeg trådte ind i den lille havestue, der hørte til hus #16. Ode til et knust hjerte.
- Kafka, svarede Knust Hjerte.
- Læser du Kafka? Så langt er jeg aldrig kommet ... alene navnet har altid afskrækket mig. Jeg skal have noget lidt mere letbenet, sagde jeg.
- Ikke Kafka, smilede hun ... 'Kafka på stranden'.
- Ahhh, Haruki Murakami, sagde jeg. Nu er vi mere på bølgelængde ... han er min yndlingsforfatter. Jeg har læst alt, han har skrevet ... 'Trækopfuglens krøniker', 'Norwegian Wood' ... ja, og 'Kafka på stranden' selvfølgelig. Den sidste, jeg læste, var 'Mordet på kommandanten' ... også en fantastisk bog. Men som alle Harukis bøger også meget spøjse.

Jeg kiggede på hende. Hun var en smuk kvinde ... måske sidst i 40'erne eller først i 50'erne ... slank og veldrejet ... venlige, grønne øjne og mellemlangt blondt hår, der blev holdt på plads af et par plastik hårspænder.

- Sid ned, sagde hun. Bruger du noget i kaffen?
- Hvis du har fløde??? Men mælk går også fint.

Hun gik ind i køkkenet og kom tilbage med en kvart piske.

- Det er et meget smukt hus, du har her, sagde jeg.

Huset var næsten kvadratisk. Det lignede de små stationsbygninger, der i gamle dage lå strøet gavmildt i landskabet, dengang jernbanen kom ud til selv de mindste små flækker. Det havde pudsede og gulmalede mure og et rødt tegltag, der stræbte mod himlen fra alle fire sider og mødtes i en stump spids med en skorsten.

- Og din have ... du har vist grønne fingre, sagde jeg.

Der var nogle enkelte høje træer på bagsiden af huset, hvor haven vendte mod nord, og forhaven var afgrænset mod vejen af en lav hæk - vistnok laurbærbuske. Selve forhaven bestod af nogle velplejede bede, hvor blomsterne stadig pralede med farverne her i september måned.

- Jeg kan godt lide liv, svarede hun. Blomster, buske, insekter og fugle betyder meget for mig ... det er symbolet på livskraft og kærlighed.

Det var ikke svært at tro på hende, som hun sad der i sollyset i en lyseblå denim

overall med jordpletter hist og pist og et par arbejdshandsker stikkende op fra en af lommerne.

- Hvordan havnede du her i Odernes By, spurgte jeg.
- Min moster skrev efter mig. Eller rettere ... hun skrev og fortalte, at der var blevet en bolig ledig. Hun var altid en ledestjerne for mig ... i vores familie talte vi tit om moster Tuja. Jeg så billeder af hendes hus her i byen, og jeg ...
- Her i byen? Ja, undskyld jeg afbryder dig, men bor hun her i byen?
- Ja da, svarede Knust Hjerter, du kender hende som Svagheden.
- Ja, hende har jeg mødt, svarede jeg. Hun og Krigeren var de to første beboere, jeg mødte. Det var, da jeg ansøgte om jobbet som postbud. Hun er en meget sød dame, og så laver hun nogle fantastiske vaniljekranse ... selvom jeg kun har boet her i kort tid, har jeg smagt dem.

Vi talte videre i en lille halv times tid, og hun fortalte mig lidt om sit liv før Odernes By. Hun kom fra en lille by nord for sundet. Hun var uddannet sygeplejerske og havde arbejdet på hospitalet i den købstad, hvor jeg henter posten. Da hun var ganske ung, mødte hun sit livs udkårne ... en nyuddannet tømrersvend.

- Han var så flot, sagde hun med et lille smil om munden og fugtige øjne. Der var rift om ham, men det var mig, der løb af med ham.

Hun fortalte, hvordan alting så så lyst ud ... de havde en lille lejlighed, de havde nemt til jobs og selskabelighed ... de så blandt andre hendes to brødre og hans søster jævnligt. De talte også om at få et barn og flytte i hus. Og de fandt drømmehuset, men den dag, de skulle til mægleren for at skrive under, fik hun en besked fra ham om, at han havde fundet en anden og flyttede til den anden ende af landet.

- Den dag brast mit hjerte, fortsatte hun. Fra det tidspunkt handlede mit liv kun om mit arbejde ... jeg kunne ikke andet. Hver gang jeg mødte en ny mand, der viste lidt interesse, vendte jeg ryggen til og gik den anden vej, selvom mit hjerte gjorde så ondt så ondt.
- Og da jeg kom her til Odernes By for tre år siden, var jeg helt parat til at vende mit gamle liv ryggen ... det liv, jeg levede gav ikke mening ... jeg følte, jeg sagde nej til alt det, som et liv skal indeholde ... men jeg kunne ikke andet.
- Hvordan har du det så nu, spurgte jeg?
- Jeg er ved at lære at åbne mig, svarede hun. Jeg åbner mig for livet ... forsøger at mærke efter, om der er noget, der giver mening for mig ... indtil nu har jeg opdaget, at arbejdet i haven og gode bøger giver mening. Men jeg

er sikker på, at der er mere til mig. Og den følelse er næsten det vigtigste ... jeg har sådan på fornemmelsen, at der er mere, som livet gerne vil vise mig ... måske give mig.

Vi sad lidt uden at sige noget ... insekterne brummede i buketten midt på bordet og ind gennem det åbne havestuevindue hørte vi fuglenes kvidren. Det kunne næppe blive mere idyllisk, tænkte jeg. Samtidig forstod jeg til fulde hendes situation, og jeg følte, jeg skulle hjælpe hende lidt på vej ... jeg sagde:

- Tak fordi du fortæller mig de ting, Knust Hjerter.
- Det er en del af 'helbredelsen', smilede hun ... at sætte ord på mine følelser og gerne dele dem med andre. Og du virker ikke som den værste, man kan dele den slags med.
- Jeg fortæller dig gerne om mig selv, svarede jeg. Men det må blive en anden gang ... i sne og slud skal posten ud, som der står i et gammelt Anders And blad fra min barndom. Og det gælder, selvom det er september måned, og solen skinner.
- Jeg glæder mig til at høre om dig og dit liv, svarede hun, og jeg har også meget mere, jeg gerne vil fortælle dig. Men vi når det hele ... vi skal nyde at snakke sammen ... lytte og lade os inspirere ... det tror jeg, er meningen med det hele.

Jeg rejste mig for at gå, men kom så pludselig i tanker om, hvorfor jeg var her.

- Jeg har forøvrigt et brev med til dig, sagde jeg og fiskede en rudekuvert frem fra posttasken ... det er fra Klasselotteriet.
- Jeg har nok vundet 150 kr., grinte hun ... det gør jeg 2-3 gange hvert år. Du har ikke mere til mig, vel?
- Venter du noget, spurgte jeg. Er der noget særligt, jeg skal holde øje med?
- Nej, det er fint, svarede hun ... det kommer, når det kommer.
- Hvis du har vundet en million i Klasselotteriet, siger du lige til, ikke? Jeg vil gerne bære den gode sladder med rundt til de andre huse ... det er en af postbuddets fornemmeste opgaver ... en velment sladder er det bedste bindelem for små samfund ... det er vigtigt at vide lidt om hinanden.

Hiun åbnede brevet, og det indeholdt, som jeg havde forventet, en opfordring til fornyelse af lodder, så den sladderhistorie om millionen måtte komme en anden god gang. Jeg takkede for kaffen, rejste mig og stavrede ud på den lille grusvej ... posten skulle ud i sne og slud.

ÅR 1. OKTOBER.

MIG & MARCEL

Sommeren var gået på hæld, og selvom vi var i starten af oktober måned, var det stadig lunt, og efteråret lod vente på sig. Jeg havde boet og arbejdet i Odernes By i små to måneder, og alt var gået efter den plan, der ikke eksisterede ... eller sagt på en anden måde ... jeg var glad og lykkelig ... jeg kunne lide mit job, jeg kunne lide mine kunder ... altså de andre beboere - altså dem af dem, som jeg havde mødt indtil nu ... det var jo ikke dem allesammen, der fik post *hver* måned.

Og så kunne jeg lide min fritid. Som jeg havde fortalt Krigeren, da jeg var til ansættelsessamtale, overvejede jeg at begynde at skrive digte. Jeg var ikke helt kommet i gang endnu, men jeg havde da besluttet, at det ikke var digte, men oder, som jeg ville skrive ... det var jo en helt naturlig følge af, at husene i byen for de flestes vedkommende havde ordet 'ode' i navnet ... ja, de var navngivet efter nogle oder, som guderne må vide, hvem havde skabt ... men nu fik jeg jo titlerne på mine digte eller oder forærende ... den første ode skulle hedde #1. Ode til Marcel ... ganske ligesom navnet på mit eget hus.

Hvad den skulle handle om? Tja, det måtte komme, når jeg gik i gang, tænkte jeg. Jeg havde ikke lyst til at gøre mig alt for mange tanker om odernes indhold på forhånd ... inspirationen måtte komme, når hen ad vejen. Jeg havde jo ikke en plan med mine skrivelser ... faktisk handlede det mest om mig selv ... hvad skal jeg bruge resten af livet på? Hvad kan jeg få ud af at skrive om de ting, som jeg ikke forstår? Og det vidste jeg jo ikke, før jeg kom i gang, og derfor kunne jeg heller ikke planlægge mine skrivelser. Det jeg gik efter, var faktisk det stik modsatte af planlægning ... inspirationen og erkendelserne måtte komme, når jeg skrev ... det var i det mindste det, jeg håbede på.

En oktoberaften sad jeg med Marcel ude i baghaven mellem huset og annekset. Det var efter middagsmåltidet, som vi altid indtog hver for sig ...

– Jeg spiser ikke så meget, sagde Marcel. Får jeg lidt frugt og nogle grøntsager, er jeg godt tilfreds.

Det var jeg absolut ikke tilfreds med. Selvom jeg ikke spiste kød længere - bortset fra, når jeg var ude hos venner og fik det serveret - så betød mit aftensmåltid meget for mig. Jeg kunne gå hele dagen og planlægge min aftensmad, og selvom

den som regel ikke tog mere end en time eller mindre at lave, så havde jeg ikke problemer med at bruge længere tid, selvom jeg kun kokkererede til mig selv ... aftensmaden var og blev dagens højdepunkt.

Nå, men vi sad som sagt i baghaven mellem huset og annekset - vi sad ganske ugenert ... der var mange høje træer på grunden og derudover nogle buske, som skærmede fra indblik fra vejen ... det var nærmest en slags lille hule her mellem de to bygninger.

Snar lå i det høje græs ... det var ikke klippet som en normal græsplæne ... jo foran huset, hvor det godt måtte se pænt ud. Men her i baghaven lod jeg det gro lidt højt - jeg kunne godt lide den afslappede stemning, som det signalerede. Snar lå imellem os, som om hun ikke kunne afgøre, hvem hun bedst kunne lide ... mig eller Marcel. Det generede mig ikke ... jeg var glad, når hun var glad. Og Misser listede rundt i buskadset for at passe sin selvpåtagede livsopgave med at holde grunden fri for mus.

Marcel nød en kop te med mælk og jeg et glas vin. Han bar stadig det samme tøj, som da jeg mødte ham første gang ... en tweedjakke med vest og knickers i samme mønster, en lys skjorte, lange grå strømper og et par solide, brune sko ... som jeg har sagt før: En rigtig engelsk gentleman.

Jeg var kommet til at sætte stor pris på Marcel ... både fordi han hjalp mig meget med istandsættelsen og indretningen af huset, men faktisk mest fordi jeg kunne mærke, det gjorde godt med lidt selskab ... det var simpelthen godt at have nogen at snakke med. Og jeg kunne mærke, han havde et andet udgangspunkt end jeg ... det er fint at snakke med nogen, som deler ens værdier og verdensopfattelse, men det er også meget spændende at tale med et menneske, som man kan mærke kommer et helt andet sted fra ... et menneske, hvis holdninger er skabt af en helt anden virkelighed end ens egen ... og det fornemmede jeg tydeligt, var tilfældet med Marcel.

Vi talte om alting ... ligegyldige hændelser i hverdagen - smalltalk, men også om de dybere ting. Jeg kunne mærke, hans tanker inspirerede mig ... jeg ved ikke helt til hvad, men jeg fornemmede ofte himlens vingesus og universets uendelighed, når vi talte sammen.

Jeg kunne godt tænke mig at vide lidt mere om Marcel og hans liv, men jeg fornemmede også, at jeg ikke skulle gå for hurtigt frem ... ikke presse på. Så jeg begyndte på helt ufarligt territorium.

- Hvordan har du det med at være tilbage i annekset, Marcel, spurgte jeg. Er

det lige så dejligt, som du husker det fra sidst, du boede her?

Han sad lidt og kiggede på mig med et glimt i øjet ... jeg følte mig afsløret - han vidste, at jeg frittede ham lidt ud. Men det kunne jeg jo ikke gøre noget ved.

- Jeg hører til i denne by, sagde han så. Måske ikke hele livet ... ikke altid. Men på nuværende tidspunkt i mit liv, er der ikke noget mere rigtigt sted for mig at bo og være end her.
- Og hvor er du i dit liv lige nu, Marcel, spurgte jeg.

Glimtet kom tilbage i hans øjne. Han vidste, jeg fiskede efter mere viden om ham, og han besluttede at spille med ... i hvert fald lidt ad vejen.

- Hvor jeg er i mit liv? Jeg er et meget meningsfyldt sted, for jeg er der, hvor mine kompetencer gør størst gavn, sagde han. Og hvis du tænker dig om og mærker efter, er jeg sikker på, at du også selv har det på samme måde ... du ved godt, at det største i livet er at være lige der, hvor man gør mest gavn. Er det ikke også der, du selv er? Hvorfor tror du, at du havnede lige her ... lige nu? Hvorfor skulle du flytte ud af skoven ... lige nu?
- Ud af skoven, svarede jeg? Hvordan ved du, at jeg boede i en skov, før jeg kom hertil? Det mindes jeg ikke at have fortalt dig.
- Svagheden fortalte mig, at de havde fået en ansøgning fra én herre, der boede ude midt i en skov, sagde han med et smil. Hun var lidt nervøs for, om en, der havde boet alene ude i en skov, kunne vænne sig til det pulserende liv i Odernes By, grinede han.

Marcel var en meget smilende og venlig mand, men han ikke grinede ikke så tit. Så jeg blev lidt forbløffet, da han sluttede sin lille joke med en smittende, perlende latter.

- Nå, men bortset fra det, så har du ret, sagde jeg. Hele mit liv har jeg prøvet at bringe mig selv derhen, hvor jeg troede guldet og successen var. Jeg stod ved roret i al slags vejr, og jeg satte kursen mod enden af regnbuen. Men ikke denne gang ... det var ikke mig selv, der bragte mig hertil ... har du nogen idé om, hvad eller hvem det var, Marcel?

Han tænkte sig om lidt og sagde så:

- Det kan godt være, min krop er yngre end din, men jeg føler, at min sjæl er meget ældre ... har oplevet langt mere ... har tifold flere erfaringer. Jeg tror, at det er livet, der styrer vores vej, når vi lader det gøre det. Når vi giver slip og viser tillid, så bringer livet os derhen, hvor vi gør mest gavn, og hvor vi vil opleve den største mening med alting.

Vi sad lidt i vores egne tanker. Solen var lige på sit sidste og aftenstilheden havde indfundet sig. Både fugle og insekter var gået i seng, og blomsterne havde lukket sig for natten. Så sagde jeg:

- Er du religiøs, Marcel? Tror du på Gud?
- Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal svare, sagde han ... sig noget mere.
- Hvis nogen havde spurgt mig for fem år siden, om jeg troede på Gud, ville jeg have svaret 'nej', fortsatte jeg så. Og det vil jeg stadig ... men hvis du spørger mig, om jeg tror, der er mere end rent mørke, når jeg dør, så er svaret 'ja'. Så 'ja' ... jeg tror, der er mere, end vi kan se og bevise ... om du så vil kalde det Gud, Universet, Altet eller jeg ved ikke hvad, så må du gøre det ... det ændrer ikke min holdning.
- **Ved du, hvad det vigtigste i livet er, spurgte Marcel så. Det er at være her ... gøre det, man synes er det rigtige - det, der giver mest mening. For nogen er det at pleje og passe deres have. Andre vil ud at rejse. Og nogen - som for eksempel du - vil tænke og erkende ... de kan slet ikke lade være med at forsøge at finde ud af, hvad det hele handler om ... og ved du hvad? De finder aldrig ud af det ... men det gør heller ikke noget, for bare det at prøve ... det at få alle de små erkendelser ... at forstå en lille smule mere ... blive en smule klogere ... alt det er det hele værd.**

Vi sad stille et stykke tid. Tusmørket var faldet på. Snar strakte sig i græsset, småpruttede og brummede højlydt af velvære. Misser var færdig med jagten og smuttede ind gennem havedøren, der stod på klem. Jeg kiggede på Marcel og sagde:

- Jeg skal ind og ordne et par småting og så tidligt i seng. Tak for snakken, Marcel ... jeg har på fornemmelsen, der kommer flere af disse gode, små stunder med udveksling af livsvisdom eller mangel på samme, og det glæder jeg mig til.

Han smilede, rejste sig og gik eftertænksomt ned mod annekset.

ÅR 1. OKTOBER.

ET BREV I EN GRÅ KUVERT

Det var begyndt at blive lidt koldere i vejret, og jeg fyrede op i brændeovnen for at holde varmen.

- Hvordan mon Marcel klarer sig i det lille sommerhus, tænkte jeg. Nå, men han har jo boet der før, så han kender sikkert rumlen og de små tricks til at holde varmen. Ellers må han jo sige til ... strengt taget kunne han jo få gæsteværelset i den koldeste tid. Men jeg kunne nu også godt lide tanken om at kunne være mig selv, selvom jeg satte pris på hans selskab.

Det var mandag, og jeg var lige kommet hjem fra centralpostkontoret med dagens postsæk. Den var nogenlunde normalvægten, anslog jeg, da jeg hældte indholdet ud på mit spisebord. En enkelt mindre pakke, en boblekuvert ... hvad stod der ... #39. Ode til Lykken ...

- #39, tænkte jeg ... hvem er det nu, der bor der? Nå jo, det er det søde, ældre ægtepar, Kommisionæren og Lykken. Hun hedder Lykken efter husets navn, og ham kalder de Kommisionæren, fordi han var vognmand, før de flyttede til Odernes By. På den tid havde en vognmand det, der hed en kommissionsforretning. Han havde lastbiler, der kørte til hovedstaden hver dag, hvor de hentede og bragte ting for byens beboere. Nogle gange lagde de penge ud ... de tog ting i kommission - deraf navnet kommissionær. Og den forretning havde han taget med som en slags fritidsbeskæftigelse her til Odernes By ... han kørte ikke til hovedstaden, og han havde ikke lastbiler, men han tog indimellem en lille tur til den nærliggende købstad i sin gamle Ford Consul.

Resten af postsækkens indhold var breve ... mest hvide kuverter, men også nogle enkelte grå. Dem havde jeg lagt mærke til et stykke tid ... på sådan en normal uge var der altid et eller to breve i den samme type grå kuvert. Jeg kiggede brevene igennem og sorterede dem i nummerrækkefølge, så det blev nemt, når jeg skulle ud på runden ... i dag var der tre grå breve ... det var lidt mere end normalen.

Jeg kiggede på modtagerne ... det sidste brev var til mig. #1. Ode til Marcel, Odernes By stod der klart og tydeligt på forsiden ... skrevet i hånden ... der var ingen afsender. Det var det første brev, jeg havde fået i min tid i Odernes By ... altså lige

bortset fra afslaget på boligydelse fra kommunen, som jeg fik for en måned siden. 'Adressen er ikke registreret i vores system' ... stod der. Jeg havde nu heller ikke regnet med at få boligydelsen, men man kunne jo altid prøve.

Jeg kiggede igen på brevet i den grå kuvert og sikrede mig, at det virkelig var til mig. Som post må man jo ikke åbne andres breve ... det er faktisk Regel nr. 1. Så stak jeg fingeren ind under flappen og åbnede brevet. Papiret indeni var også lysegråt, og brevet var ligesom kuverten skrevet i hånden ... en lidt upersonlig, men smuk håndskrift ... vistnok skrevet med en fyldepen ... der var lidt forskel i streger-nes tykkelse.

Jeg læste brevet ... først én gang ... så én gang til ... jeg rynkede panden ... det var da et mærkeligt brev ... det var nærmest et lille digt.

Til lejereren af #1. Ode til Marcel

Kunsten forbinder alting.

Trækker gyldne netværkstråde til universets ankerpunkter,
og sikrer jordens fundament i et foranderligt kosmos.

Din opgave er at styrke netværket gennem din kunst,
for kunstneren alene kan høre universets sang.

Vi beder dig om snarest at begynde at skrive.

Kærligst
Vi

- 'Vi', tænkte jeg. Hvem er 'vi'?
- Jeg vendte og drejede både kuvert og brev, men fandt ikke noget, der kunne gøre mig klogere omkring afsenderen. Så jeg gjorde, som jeg altid gjorde, når der var noget, jeg ikke forstod: Marcel!

Jeg kiggede ud af havedøren og så, at gardinerne var trukket fra i annekset ... Marcel var stået op. Så jeg stak i et par træsko og daffede ned gennem haven til Marcells bolig.

- Jamen, de breve kommer der en del af, sagde Marcel. Jeg husker, vi talte om dem ... jeg og den tidligere post. Hun undrede sig også lidt over dem ... især da hun fik de første, men siden var det nærmest, som om hun gik og ventede

på dem. Bortset fra det første brev viste hun mig aldrig de breve, så jeg går ud fra, at hun fandt ud af, hvad de handlede om, og hvem de kom fra.

Han holdt en lille pause og sagde så:

Men giver det ikke mening for dig? Siger brevet dig ikke noget?

- Både og ..., svarede jeg. Jeg har jo gået og spekuleret på, om jeg skulle begynde at skrive. Jeg synes, jeg har så meget på hjerte. Men jeg har ikke fortalt det til andre end til Krigeren og Svagheden, og så får jeg pludselig et brev, hvor der står at 'vi' synes, du skulle begynde at skrive. Det er da lidt mærkeligt ... det må du da indrømme ... medmindre altså Krigeren og Svagheden er begyndt at skrive til mig.
- Ja, det er lidt mærkeligt, svarede han. Men da ikke 'ubehageligt' mærkeligt ... næsten tværtimod vil jeg sige. Hvis jeg var dig, tror jeg sådan set, at jeg bare ville begynde at skrive. Sæt dig ved computeren. Begynd at skrive. Og se hvad der sker. Sværere er det vel ikke?

Det måtte jeg give ham ret i. Sværere var det ikke, og jeg havde jo allerede selv tænkt tanken, så ... hvorfor ikke?

Jeg var på vej tilbage til huset, da Marcel kaldte efter mig:

- Hvis der kommer et brev i en rød kuvert - ikke en grå, men en rød kuvert - og det er til mig ... så er det vigtigt, at jeg får det hurtigt, ikke.
- Selvfølgelig, Marcel ... i sne og slud skal posten ud.

Jeg gik ind ad havedøren, lagde brevet i skålen på spisebordet og klædte mig af.

Så tog jeg et hurtigt bad og sagde til Snar:

- Skal du med på runden i dag, tøs?

Det ville hun selvfølgelig vildt gerne ... hun elsker selskabelighed, selvom det så blot er at hilse på nogle af beboerne og få en lille godbid. Klokken var blevet næsten 11, før vi kom ud af døren, men der var heldigvis ikke så meget post i dag, så selvom jeg håbede på en kop kaffe og en snak i #39, så skulle jeg nok komme igennem runden uden alt for meget forsinkelse.

Gruset knasede under mine fødder og Snars poter, da vi trådte ud på Evighedsvej for at gå på arbejde.

ÅR 1. NOVEMBER.

HUS #39. ODE TIL LYKKEN

Snar stolprede i forvejen i rabatten langs den 8-tal formede Evighedsvej.

– Hun er blevet lidt stivbenet, tænkte jeg. Men hun er jo også snart 13 år.

Jeg tænkte tilbage på, dengang jeg hentede hende på Dyrenes Værns internat for 11 år siden ... hun var kun 14 måneder og var blevet indleveret af en ældre dame, der ikke syntes, at hun kunne styre hende. Hun var den tredje hund, jeg hentede på internatet ... det var begyndt med Donna 18 år tidligere, så Luna 7 år tidligere ... hun døde desværre på dyrlægens operationsbord, da jeg havde kørt ind med hende, fordi hun var virkelig dårlig. Jeg fandt aldrig ud af, hvad hun fejlede eller, hvad hun var blevet syg af ... og jeg syntes ikke, at en egentlig obduktion gav mening ... det fik jeg hende jo ikke tilbage af.

Men til gengæld havde jeg brug for at få en ny hund med det samme ... tabet af Luna var et chok, fordi det skete, da hun kun var syv år gammel. Så for tredje gang på 20 år tog jeg til internatet, og netop som jeg kom ind af lågen, kom de med Snar ... hun havde været ude at gå tur med en af dyrepasserne. Hun blev så glad, da hun så mig og rullede om på ryggen ... det kunne jeg slet ikke stå for, så jeg tog hende på en ny tur ... og hun kunne det hele ... hun kunne gå pænt, hun kunne sidde og hun trak ikke i snoren. Da vi kom tilbage til internatet talte jeg med dyrepasseren.

– Hendes ben er ikke så gode, sagde han. Vi har røntgenfotograferet hende to gange, men vi synes ikke, benene er dårlige nok til, at hun skal aflives. Hun kan få et fint liv, hvis du passer lidt på hende og giver hende en sund kost med et godt glucosamin indhold.

Det mente jeg godt, at jeg kunne håndtere, og jeg havde jo allerede tabt mit hjerte til hende, så vi aftalte, at jeg skulle komme ugen efter og hente hende ... for man får aldrig et dyr med den første dag.

Snar og jeg trissede ud af Evighedsvej som et gammelt ægtepar, og jeg lod disse gode minder fylde mit hoved, mens Snar gik og småpissede for at fortælle andre hunde, at hun havde været her.

Da vi nærmede os #39, løb Snar i forvejen. Jeg ved ikke, om hun vidste, vi havde en pakke til Kommissæren og Lykken, eller om hun bare glædede sig til at hilse på Lady, som var navnet på ægteparrets aldrende dansk/svenske gårdhund.

Lady gæde af Snar og knurrede lidt halvhjertet, da hun løb ind i haven, men Snar vidste, at det bare var standardbrok ... det skulle man ikke lægge noget særligt i. Så hun løb direkte hen til Lykken, der var ude for at lægge nogle pakker i bagagerummet på den gamle Ford Consul.

- De skal nok på kommissionstur idag, tænkte jeg.
- Godformiddag post. Har du noget til os, spurgte Lykken og smilede.
- Der er en lille pakke, svarede jeg og rakke hende boblekuverten. Den går som et brev, tror jeg.

Hun kiggede på pakken.

- Hvad mon det er, sagde hun. Jeg har ikke bestilt noget. Nå, den er nok til Kommissionæren. Jeg giver den videre. Har du tid til en kop kaffe ... vi har lige sat os for at nyde formiddagskaffen.
- Gerne, svarede jeg.

Nu var der det særlige ved Odernes By, at kun få af indbyggerne havde et egentligt arbejde. De fleste var oppe i alderen og dermed pensionerede efter et langt og arbejdsomt liv ... det gjaldt for eksempel Kommissionæren og Lykken. Andre ernærede sig ved forskellige småjobs ... her i byen eller på nettet. Og dog så det ud som om, alle klarede dagen og vejen uden de store problemer ...'hvor får de pengene fra' tænkte jeg.

Lykken havde været skolelærer hele sit liv, og når hun kom hjem midt på eftermiddagen, var hun 'medarbejdende hustru' i Kommissionærens forretning. Hun passede papirerne, hvad enten det var fragtsedler, værkstedsregninger, kvitteringer eller lønsedler, så Kommissionæren selv kunne være chauffør i en af bilerne til hovedstaden ... sådan sparede man en chaufførløn.

Lykken var en let buttet dame med en skarp profil og et stort hjerte. Det store hus i provinsbyen bestod af kælder, stue og førstesal, og der var nok at gøre med at holde hjemmet og opdrage to sønner og datteren. Det var opgangstider, så der var penge nok at tjene og gøre godt med, men tid bliver der jo ikke mere af - selv i opgangstider, så der var altid travlt. Men de gode tider levnedes dog økonomisk råderum for en kombineret hushjælp og madmor ... hun var gift med en af chaufførerne, og hun kom alle hverdage i 3-4 timer og tog sig af alt det husarbejde, som Lykken ikke kunne nå.

Kommissionæren var en stor mand - ikke fed, men både høj og en smule kraftig.

Han var tyndhåret, og under de tunge øjenlåg havde han de mest godmodige og trofaste hundeøjne, jeg nogensinde har set. Under krigen havde han været modstandsmand, og han blev taget af sikkerhedspolitiet og udsat for tortur. Det mærkede ham fysisk for resten af livet, men nu - hvor de havde boet i Odernes By i adskillige år - var han stille og roligt restitueret, og jeg må sige, at han - på trods af sin alder, som jeg vil anslå til sidst i 60'erne - lignede en mand, der havde det godt.

- Hvordan går det med skriverierne, spurgte jeg Kommisionæren, da vi havde sat os ved kaffebordet i den hyggelige udestue.

Han havde for et par år siden besluttet, at han ville skrive en bog om krigen. Han havde ikke talt om sine oplevelser i mange år - for ikke at sige *aldrig*, men så besluttede han, at det var vigtigt for kommende generationer at vide og forstå, hvad der virkelig skete dengang. Det var vigtigt for ham, at de forstod, at tingenes tilstand og historien ikke er givet på forhånd.

- Vi kunne lige så godt have været underlagt en fremmed magt i dag ... vi kunne lige så godt have talt et andet sprog, sagde han ofte.

Det var ikke for at pudse sin egen glorie, at han ville fortælle historien - tværtimod - han holdt sig gerne i baggrunden ... nej, det var for at undgå, at det skete igen. Helt naiv var han dog ikke - havde ikke høje tanker om, hvad hans bog kunne udrette, men som han sagde 'hvis vi holder op med at tro på, at vores egen lille indsats kan gøre en forskel ... ja, så har vi for alvor givet op'.

- Skriverierne, sagde han så, jo det går da lidt langsomt. Men som jeg altid har sagt ... ja, hvad har jeg altid sagt, Lillemor, spurgte han med et smil og kiggede på Lykken.
- Hastværk er lastværk, svarede hun så og vendte øjnene for at vise, at hun snart ikke længere stod model til dette lille 'dressurtrick'. Hun var jo trods alt ikke en hund.
- Men Lillemor, fortsatte han ... han elskede at kalde hende Lillemor i stedet for Lykken, og hun fandt sig i det ... hun vidste, det var af kærlighed. Men Lillemor ... hun har gang i den. Hun skriver og skriver på sin roman om den polske grevinde. Og hun maler og maler sine smukke akvareller af blomsterne i vores have, men ... og bemærk det ... det er mig, der passer dem og sørger for, at de er smukke nok til at finde nåde for fruens kunstneriske blik og være værd at male.

Jeg havde virkelig fået startet et vandfald, og han fortsatte:

- **Og kunsten er vigtig. For kunstnerne er de eneste, der kan høre universets sang ...**

Jeg studsede ... kiggede på ham og tænkte 'hvad har jeg dog sat gang i? Nu rabler det da for ham'. Og han fortsatte helt uanfægtet, mens Lykken diskret gjorde tegn til mig om, at nu skulle jeg ikke opmuntre ham yderligere.

- Hvis vi ikke lytter til universet, trækker vi allesammen i hver sin retning, og så kan det ikke gå andet end galt, fortsatte han højtideligt. Vi har ikke det fulde overblik, men det har universet. Så vi skal huske at lytte til dem, der kan høre universets sang ... og det er kunstnerne.

Han mistede pusten lidt, og jeg benyttede chancen til at bryde ind. Jeg havde lyst til at høre, hvad han mente med den udtalelse, men af respekt for Lykken skiftede jeg emne.

- Jeg har fået et mærkeligt brev i dag, sagde jeg ... i en grå kuvert. Der er en eller nogen, der kalder sig 'Vi', der skriver, at jeg skal komme i gang med at skrive. Og der er næsten ingen, der ved, at jeg har tænkt på at begynde at skrive. Hvad tænker I om det?

Førkommisionæren kunne begynde at kloge sig på dette emne, brød Lykken ind og sagde:

- For én gangs skyld har min kære mand sagt noget klogt, sagde hun og kiggede kærligt på sin buldrebasse. Lyt til universets sang ... det sker der vel ikke noget ved, vel? Du kan da bare lytte, og hvis det giver mening, så gør det, som der står, og ellers ... så lad være.

Nogle mennesker er bare så klartsynede, at det gør helt ondt. Vi andre kan gå i dagevis og spekulere på selv de mindste ting, og når disse kloge mennesker så udtaler sig, så ser man med det samme, at det er sandheden ... jeg kiggede på Lykken ... hun kiggede smilende og åbent på mig.

- Jeg tror sørme, at Snar vil videre, sagde jeg og takkede indvendig Snar for, at hun havde fundet vej til havelågen ud til Evighedsvej. Pligten kalder ... tusind tak for kaffe ... det var som sædvanlig en fornøjelse.

De rejste sig høfligt, da jeg gik ... da jeg kiggede tilbage, stod de der ved kaffebordet med hinanden i hånden og smilede til mig.

- Dette besøg skal strammes meget op ... hvad skal det egentlig handle om?**

ÅR 1. NOVEMBER.

HUS #42. PLANETER SNAKKER. UNIVERSER SYNGER.

- Det var spændende, tænkte jeg, da jeg en morgen var kommet hjem med postsækken og under sorteringen så, at der var brev til hus #42. Planeter snakker. Universer synger.

Ham, hende ... eller dem, der boede i #42 havde jeg ikke haft post med til før, så jeg glædede mig til at hilse på beboerne. De boede ikke langt fra mig, fordi vejen som bekendt snor sig som et 8-tal. Hus #49 støder op til min baghave ... så kommer #47, #45 og #43. Og nogenlunde overfor #43 ligger så hus #42 på den anden side af vejen ... ulige numre på venstre side og lige numre på den højre.

Men jeg snød ikke på vægten og smuttede gennem baghaven. Nej, jeg gik den sædvanlige rute. Det kunne være, der var nogen, som ville sende et brev ... så skulle jeg jo have det med, så jeg kunne aflevere det på posthuset, når jeg hentede post i morgen.

Så Snar og jeg startede vores morgenrunde lidt før klokken ti ... **vi var i marts måned**, så det var stadig køligt på denne tid af dagen. Men dagene var blevet længere ... det mærkede man tydeligt nu, og det elskede jeg. Selvom jeg ikke havde det så slemt, som folk, der arbejdede, og som tog på arbejde i mørke og hjem i mørke ... ja, så havde jeg nu brug for lys til at opmuntre mit til tider lidt for mørke sind.

Da jeg kom forbi Krigerens hus ... det er #26. Ode til Krigeren ... knaldede et vindue op, og den store bulderbasse råbte til mig:

- Kan du tage et brev med for mig?

Jeg vinkede bare til ham og satte kurs mod hans havelåge. Der lå stadig lidt rester af sne på havegangen, men med lidt god vilje kunne man svagt fornemme liv og lidt forår i græs, planter og buske.

- Har du tid til et lille glas juice, spurgte han og blinkede skælmsk til mig. De kloge siger, at vi skal have seks stykker frugt eller grønt om dagen. Jeg gætter på, at sådan en lille mundfuld pærecider gør det ud for ét af stykkerne.

Og øjeblikket efter sad vi omkring hans lille spiseplads i køkkenet. Vi hævede højtideligt de små glas, hvorefter vi kiggede mod himlen ... og bundede.

- Aahhh, det gør godt, brummede han. Der er ikke noget som pærecider, når

det gælder om at få gang i lemmerne her om morgenen. Hvordan går det ellers post? Kan du holde skruen i vandet?

- Jeg synes, det går fint, svarede jeg. Jeg er glad for jobbet. Huset er perfekt - der ovenikøbet plads til en lejer ... ja, du har sikkert hørt, at jeg har lånt annekset ud til Marcel.
- Ja, det har jeg da, svarede han. Det er helt perfekt ... vi har kendt Marcel i masser af år, selvom han aldrig har haft sit eget hus her i byen. Vi har tilbudt ham ét flere gange, men han har altid undslået sig. Og da han flyttede ind i annekset hos den gamle post, ja så var der jo ingen grund til at blive ved med at plage ham med det spørgsmål.
- Ved du noget om ham, spurgte jeg. Jeg kan mægtig godt lide ham, men jeg er lidt nysgerrig ... ville gerne vide lidt mere. Hvor kommer han fra? Hvad har han lavet i sit liv? Men han er lidt tillukket.
- Sådan er han, svarede Krigeren. Og jeg ved ikke meget mere, end du gør. Men jeg synes, du skal tale med ham selv om det ... jeg vil ikke sprede rygter baseret på mine løse tanker og gætterier. Et menneske har ret til et privatliv, hvis det ønsker det.
- Du har ret, Kriger. Jeg skal ikke snage mere, svarede jeg. Men nu tror jeg pligten kalder.

Så tog jeg imod det brev, som han rakte mig. Lagde det i rummet "Udgående" i min posttaske og takkede af. Snar, der lå under bordet - som altid håbende på en lille godbid - lettede også anker, og så gik vi videre ud i verden ... ud ad 8-tallet.

Jeg spottede hus #42, så snart jeg kom ud af det sidste sving før krydset. Det var et lidt spøjst hus ... fantasifuldt kunne man næsten sige. Det var kvadratisk i sin grundplan og meget farverigt ... murenes grundfarve var en flot mørkeblå, og så var bånd malet i forskellige stærke farver både langs grunden og langs toppen af murene ... nærmest sådan lidt mexicanske farver. Og vinduesrammerne var i kontrastfarver til den mørkeblå mur ... men ikke samme kontrastfarve ... det var faktisk rigtigt flot. Men det mest mærkelige var dog taget ... eller faktisk var der slet ikke noget tag, for der, hvor det skulle have været, stak en stor rund kuppel fem-seks meter i vejret ... nærmest som et observatorium.

Da jeg kom nærmere, så jeg, at der stod en mand i haven. Han var en smule højere end jeg. Havde et langt, vildt og hvidt hår. Han var slank eller måske ovenikøbet lidt tynd - nej, asketisk var det rigtige ord. Snar løb hen til ham, før jeg nåede at

stoppe hende ... det er jo ikke alle, der kan lide hunde. Men det kunne ham her ... han bøjede sig ned og sagde:

- Hej gamle tøs, hvad er du for en røver?
- Hun er et gadekryds, svarede jeg. Hun hedder Snar.
- Det var da et helt særligt navn, sagde manden. Det er ligesom mig - mit navn er også mærkeligt. Jeg hedder Howahkan.
- Ja, det er da godt nok meget specielt, sagde jeg. Hvor kommer det fra?
- Da jeg flyttede ind her i #42, syntes jeg ikke, jeg havde lyst til at hedde hverken Planeter Snakker eller Universer Synger. Og jeg har altid interesseret mig for indiansk kultur. Så jeg researchede lidt og fandt navnet Howahkan ... det er Sioux indianernes sprog og betyder Mystisk Stemme eller Ham der Lytter.
- Nej, hvor spændende, sagde jeg. Og det er et meget smukt navn. Men sig mig, Howahkan, hvad er din kunst? Det virker på mig, som alle i Odernes By dyrker en eller anden form for kunst.
- Lad os gå indenfor, svarede han. Så skal jeg fortælle dig om min kunst - og *vise* dig den.

Huset var også helt specielt indvendigt. Det var ét stort rum. I midten stod en del teknisk udstyr - det lignede næsten en slags kommandocentral med skærme, båndoptagere og en lille mixerpult. I loftet ovenover var der et gitterværk af ståldragere, som bar en kæmpemæssig parabol ... jeg skulle til at fyre en smart bemærkning af om beboerens interesse for at se fjernsyn, men bed det i mig ... sådan noget kan let misforstås, og jeg kendte ham jo slet ikke. Over parabolen så jeg husets kuplede tag, der så ud som om, det kunne åbnes - altså skydes til siderne.

Husets fire hjørner var hver især indrettet eller møbleret som et rum ... ét hjørne var tydeligvis køkken, det næste spisestue, det tredje hjørne lignede en dagligstue og i det sidste stod der en seng - det var soveværelset. Der var kun to døre - den ene var den, som vi kom ind ad, og den anden gættede jeg på, ledte ind til badeværelset.

Der var ikke specielt ryddeligt ... man kan sige, at huset lignede beboeren. Hans tøj var nusset og krøllet, og jeg tænkte 'han sover nok i det'.

- Her ser du min kunst - det er et radioteleskop, sagde han med stolthed i stemmen og præsenterede teleskopet med en fejende armbevægelse. Hele

rummets indretning viste med tydelighed, at beboeren havde besluttet, at der ikke var noget, der var vigtigere i livet, end dette store instrument og det, som man kunne gøre med det.

- Jeg beskæftiger mig med den mest grundlæggende af alle kunstarter ... jeg kan lide at kalde det 'moderkunsten'. Alt det, vi kalder kunst, begynder med moderkunsten.
- Og hvad er moderkunsten så, spurgte jeg nysgerrigt.

Han lagde ansigtet i alvorlige folder for at understrege alvorligheden og vigtigheden af det, han nu vil sige.

- At lytte, sagde han så. Moderkunsten er at lytte ... at lytte til alting ... nu har jeg så bare valgt at lytte til universet. Når jeg åbner taget og vender mit radioteleskop mod fjerne galakser, så hører jeg universets sang. Jeg lukker øjnene og lader mig bære på intuitionens vinger gennem kosmos ... og erkendelserne strømmer gennem mig og giver mig de mest vidunderlige oplevelser.
- Nogle kunstnere, fortsatte han, manifesterer så deres oplevelser ... det kan være gennem et maleri eller en bog, en sang eller andet. Men kunsten opstår allerede i det øjeblik, kunstneren hører universets sang ... det er der, han eller hun modtager sin inspiration.
- Jeg har aldrig hørt en forklaring på kunsten, der lyder mere rigtig, svarede jeg, og han smilede bredt. Det glæder jeg mig til at opleve. Jeg går med planer om at begynde at skrive. Men jeg vidste ikke engang, at universet sang ... måske kan jeg slet ikke høre sangen - måske kan jeg slet ikke skrive?

Han gik hen til teleskopet og satte sig på en lukseriøs, højrygget kontorstol - man skulle åbenbart sidde godt, når man tilbragte timer med at lytte til kosmos. Så sagde han med alvorlig mine:

- Alle kan høre universets sang - alle kan være kunstnere. Selv en døv kan høre universets sang ... det handler kun om at åbne sig ... åbne sindet ... og så tro på det. Alt for mange mennesker tør ikke tro på det, som de ikke kan forstå, eller det, som naturvidenskaberne afviser. Hvis du virkelig føler for at skrive, så skal du bare gå i gang. Og lad dig ikke afskrække, hvis det virker lidt svært i begyndelsen ... al begyndelse kan være svær. Men du er slet ikke i tvivl, når det sker ... universets sang er som en åbenbaring.
- Du skulle have været sælger, Howahkan, sagde jeg med et smil. Jeg tror, jeg løber resten af 8-tals ruten igennem nu ... for jeg vil hjem, så hurtigt jeg kan

og komme igang med at skrive.

Han åbnede døren for mig, gav Snar et par klap på ryggen og sagde:

- Pøj-pøj. Held og lykke med det. Og kom snart igen ... vi har da en ting eller to, som vi kan underholde hinanden med, kan jeg høre.

Besøget hos Howahkan skal nok vare lidt længere.

ÅR 1. DECEMBER.

KATASTROFEN

- Der er sket noget meget uheldigt, Marcel, sagde jeg med brødebetynt stemme.

Og så fortalte jeg ham, at jeg havde været på posthuset for at hente posten, og lige da jeg skulle til at lukke bokslemmen, så jeg spidsen af et brev, der sad i klemme øverst i boksen. Det kunne have siddet der et stykke tid, og da jeg kontrollerede datoen, kunne jeg se, at det var stemplet for en hel uge siden. Brevet lignede de små grå breve - det var bare rødt i stedet. Og det var til Marcel.

- Øv, tænkte jeg. Her kommer det første brev til Marcel, og så lader jeg det ligge i boksen en hel uge. Og så er det ovenikøbet i rød kuvert - det var det, der hastede.

Marcel blev mere og mere alvorlig, jo mere jeg fortalte. Han fik en dyb rynke i panden, nærmest rev brevet ud af hånden på mig og flåede det op. Han blev helt hvid i hovedet, da han læste brevet.

- Der er ingen tid at spille nu, sagde han. Jeg ville have fortalt dig om dette, men nu er der ikke tid til noget som helst. Du må gøre præcis, hvad jeg siger ... så må vi håbe, der bliver mulighed for at forklare bagefter.
- Hør nu efter: På bagsiden af annekset er der en boks med en lem over. Indeni boksen er der en gammeldags sirene fra krigens tid. Du åbner boksen og drejer på sirenen i ét minut. Så stiller du dig om foran dit hus og begynder at recitere ode #1. Ode til Marcel højt.
- Jamen, der er da ingen Ode til Marcel, sagde jeg, mens jeg mærkede panikken brede sig indvendigt. Der er kun et nummer ... og en titel - ingen ode.
- Bare begynd med nummeret og titlen, så kommer resten, sagde han. Afsted nu ... der er ingen tid at spille.

Jeg gjorde som Marcel havde instrueret mig ... omme bag annekset fumlede jeg med lemmen, der beskyttede boksens indhold mod regn og vejrlig ... den drillede ... jeg kunne ikke få den op, og mine hænder begyndte at ryste samtidig mærkede jeg, at jorden begyndte at ryste under mig. Jeg havde aldrig oplevet et jordskælv før, men jeg var sikker på, at det var sådan, et jordskælv måtte føles. Jeg havde svært ved at stå på benene, men det lykkedes mig endelig at få lemmen vippet op

- jeg kiggede ned, fandt håndtaget til sirenen og begyndte at dreje på det så hurtigt jeg kunne. Det var lidt rustent, men da jeg havde drejet et par omgang gid det lidt lettere og luften fyldtes af en høj, uhyggelig lyd, der steg og faldt i tonehøjde. Jeg blev med at dreje, indtil jeg mente, at der måtte være gået et minut. Så piskede jeg afsted mod forsiden af mit hus, men jeg var ved at rende ind i træer og væltede over buske, fordi jeg ikke kunne holde retningen på grund af de kraftige rystelser i jorden.

Snar var lige efter mig, og da vi kom rundt om hushjørnet kom Misser stormende mod os med frygten malet i øjnene. Jeg så, at både naboen, genboen og andre beboere allerede stod foran deres huse, og jeg begyndte at recitere #1. Ode til Marcel. Jeg mærkede, hvordan teksten kom af sig selv, så snart jeg havde udtalt den første linje ... det var som om ordene nærmest stod i kø for at komme ud, og som om min stemme nærmest var programmeret til at falde og stige i tonehøjde i bestemte passager af oden ... havde jeg hørt disse linjer før? Virkede de bekendte?

Ode #1. Ode til Marcel

Missionen kalder fra intetheden.

Vibrerer og runger i det tomme rum.

Stærk. Insisterende. Konstant.

"Der er brug for dig. Der er noget, du skal".

Mine sanser strækker sig til det yderste.

Jeg afsøger himmelrummets ...

Mens jeg stod der og lod ordene komme til mig, blev rystelserne kraftigere, og jeg begyndte for alvor at blive bange ... Snar og Misser lå ved siden af mig og så lige så bange ud. Jeg husker, at jeg frygtede jorden ville slå revner og opsluge os allesammen, som man ser fra jordskælvsområder.

Jeg hørte messende stemmer overalt omkring mig ... alle beboerne stod foran deres huse og reciterede den ode, der hørte til deres hus ... det virkede meget kraftfuldt ... jeg havde ikke forestillet mig, at recitation af nogle simple tekster kunne virke så magtbetonet. Og jeg begyndte på mærkelig vis at fornemme en vis ro i denne fælles recitation ... ja, nærmest sang.

– Den har en indvendig styrke, som vil frelse os, tænke jeg.

Og pludselig - helt uden varsel - begyndte vejen ud for mit hus - vejen lige midt i gadekrydset at brydes og slå revner.

– Nu sker det, tænkte jeg ... nu trækkes vi direkte ned i glohed, rødglødende lava. Nu er det slut med postbudet i Odernes By og med hans hund og kat.

I stedet skød et gyldent tårn op fra jordens indre - lige midt i gadekrydset. Det var mindst ti meter i diameter, og det brød op af jorden som et projektil og skød ud mod kosmos kun små 20 meter fra os.

Men da jeg fulgte dets vej med øjnene, så jeg, at det, som jeg troede var et tårn, i virkeligheden var et kabel eller en gylden tråd ... den hastede mod universet med en fart jeg ikke kunne følge ... ud og ud og ud ... ud af vores solsystem. Ved foden af tråden - der hvor den havde brudt jordoverfladen, så jeg Marcel. Han lignede nærmest en gylden gud ... han stod med begge hænder op ad tråden, som om han støttede den ... hele hans krop rystede, og jeg kunne fornemme den smerte, som han måtte føle. Men det gav jo ikke mening ... intet menneske kunne gøre den ringeste forskel mod de kæmpekræfter, som denne tråd måtte indeholde.

Trådens hastige færd forårsagede kraftige rystelser i dens overflade, og den begyndte at krakelere, små stykker af dens overflade sprængtes og fløj om ørerne på os. Pludselig mærkede jeg en skarp smerte i brystet, og da jeg kiggede ned, så jeg et stykke af den gyldne tråd stikke ud fra min krop lige under ribbenene ... smerten var uudholdelig ... og mens jeg langsomt sank om på jorden, så jeg tråden stoppe sin hastige rejse mod kosmos ... det var som om, den havde nået sit mål ... den stod stille et øjeblik og trak sig så lidt tilbage, indtil den stod stram og stærk ... en gylden tråd på 10 meter i diameter ... fra mit lille gadekryds til et sted millioner af kilometre væk ... et fast holdepunkt et sted i kosmos.

Jeg mistede bevidstheden, og alting sortnede, mens jeg hørte den fortsatte recitation af oder fra alle husene. Min sidste tanke var:

– Universet synger ...

Jeg mærkede en hånd i min. Der er ikke mange ting, jeg holder mere af end at mærke, at der er en, der holder min hånd. Jeg mærkede, jeg var på vej ud af bevidstløsheden, men jeg havde ikke lyst ... jeg ville bare være i denne svævende tilstand, så længe jeg kunne.

– Jeg tror, han er ved at vågne, hørte jeg en stemme sige.

– Åh Gudskelov, sagde en anden.

- Bare tag det roligt, hørte jeg en tredje stemme sige, og jeg genkendte den som Marcells. Jeg blev rolig ... Marcel havde overlevet ... Marcel var hos mig. Og jeg havde selv overlevet ... højst uventet, tænkte jeg med et lille smil.
- Hvad med dyrene, spurgte jeg med svag stemme og lukkede øjne. Jeg havde ikke lyst til at åbne dem, for det var ensbetydende med, at jeg måtte vende tilbage til virkeligheden, og det havde jeg ikke lyst til.
- Snar og Misser har det fint, sagde Marcel. Jeg tror, de savner deres far, men de lever, og jeg er sikker på, at de er parate til en skålfuld aftensmad og en ordentlig en på øjet bagefter.

Jeg indså, at jeg blev nødt til at vende tilbage til virkeligheden ... om ikke andet så for mine dyrs skyld. I samme øjeblik, jeg åbnede øjnene kom smerten brusende ... for fanden da, hvor gjorde det ondt i brystet. Jeg stønnede og kiggede ned uden at bevæge andet end øjnene ... jeg havde en stor hvid forbindelse omkring brystet ... et drop i højre hånd ... elektroder på brystet og i panden ... jeg så en hvid dyne, hvidt lagen, en metalseng. Og så alle de velkendte ansigter, der stod og kiggede på mig ... Krigeren, Svagheden, Lykken og Kommisionæren ... nogle bekymrede ... andre smilende, fordi jeg var vågnet og ikke var død.

Jeg kiggede på min hånd og fulgte armen op til den hånd, der holdt *min* hånd ... jeg nåede til et ansigt ... det var Knust Hjerter ... hun stod med tårer i øjnene og gav min hånd et ekstra lille klem. Jeg smilede tilbage til hende ... var bange for, at også *det* gjorde ondt ... men det gjorde det ikke, så jeg gav hende et større smil ... så smilede hun tilbage og så glad ud.

Marcel trådte hen til min seng ... tog min anden hånd.

- Tilgiv mig, at jeg ikke fortalte dig om denne fare, sagde han.
- Tilgiv mig, at jeg overså dit lille, røde brev, svarede jeg.
- Vi klarede den, sagde han. Tag dig tiden til at komme ovenpå, så tager vi den videre derfra. Jeg klarer posten, indtil du er fit igen.

Så forlod de allesammen rummet. Jeg lukkede træet øjnene og lod mig synke ned i tågerne igen ... kun Knust Hjerter blev siddende ved min side ... holdt min hånd ... jeg nåede lige at mærke, at jeg smilede lidt, før jeg forsvandt.

Jeg vidste, det var en drøm ... selvom alt virkede fuldstændig ægte og realistisk ... så måtte det være en drøm. Jeg strøg afsted mellem planeter, stjerner og kometer ... helt derude, hvor der er mere af ingenting end af alting. Jeg var vægtløs ... ren ånd ... eller ren energi, tror jeg ... fuldstændig upåvirkelig af stråling, kulde og varme og

omstrejfende klippestykker ... de strøg bare igennem mig uden at gøre skade.

Det var som én stor legeplads ... at tænke sig ... kosmos ... *min* legeplads. Jeg kunne skue så langt, jeg ville, og når jeg fik øje på noget spændende, var det bare at tænke tanken, så var jeg straks på stedet. Jeg lod mig bære af kosmiske vinde ... ja, selv en stjernes lys kunne flytte mig fra solsystem til solsystem. Og når jeg havde lyst til at prøve lykken, lod jeg mig suge ind i et sort hul for at se nye vidundere på den anden side.

Jeg så stjerner blive født og stjerner dø ... jeg så galakser bukke under for kræfter hinsides min fatteevne ... og jeg begyndte så småt at forstå, at det ikke giver mening at tale om størrelse, når noget er uendeligt ... eller om tid, når noget er evigt.

Jeg så de mest fantastiske mønstre ... nærmest en slags nordlys ... bare mangefold større ... mønstre, der blafrede på tværs af solsystemer ... nogle spredte sig over flere galakser. Og ganske langsomt begyndte jeg at fornemme en struktur ... et system ... en række lovmæssigheder. I lange tider gennemtrawlede jeg solsystemer og galakser på jagt efter den bevidsthed, som nødvendigvis måtte ligge bagved det hele ... en eller et eller andet måtte have skabt disse vidundere.

Mit sind var vidt åbent ... jeg fornemmede, der lå budskaber i alt, jeg kom i nærheden af ... nogen eller noget ønskede at kommunikere med mig, men jeg var kun i stand til at opfatte fragmenter og brudstykker, og selv dem forstod jeg ikke til fulde. Og den bagvedliggende bevidsthed fandt jeg ikke ... jeg fornemmede den ikke engang ... mærkede kun denne klare opfattelse af afbalancerede systemer, strukturer og funktioner.

Efter lang tid ... det føltes som årtier, mærkede jeg, at det var tid at vende tilbage ... jeg vidste ikke til hvad ... vidste kun, at jeg skulle hjem ... hjem!? Sikke et mærkeligt ord ... jeg *var* jo hjemme her mellem ingenting og alting. Jeg havde lyst til at blive her ... fortsætte min rejse. Men jeg mærkede også, at jeg havde fået nye evner, og jeg følte mig overbevist om, at jeg kunne genoptage min rejse, nårsomhelst jeg ønskede det.

Jeg mærkede nogle klap på kinden. Og der var en, der holdt min hånd. Jeg smilede uden at åbne øjnene ...

– Han vågner nu ... endelig.

Jeg genkendte Knust Hjertes stemme og blev glad for, at jeg var taget hjem. Så hørte jeg endnu en stemme ... Marcells:

- Tag det roligt nu, sagde han. Tag al den tid, du har brug for. Du er på vej hjem ... der er ingen grund til hastværk. Vi er her ... vi venter. Jeg - Marcel - og Knust Hjerte ... vi er hos dig.

Jeg mærkede en lyksaglig ro i hjertet ... langsomt spredte den sig til hele min krop. Jeg kunne være tryk - *også her* - hjemme var *også her*.

Dagen efter blev jeg udskrevet fra hospitalet. Jeg havde ligget i koma i en uge ... alle var blevet voldsomt forskrækkede, da jeg efter min første opvågnen dagen efter ulykken pludselig sank tilbage i koma. Men lægerne havde forsikret om, at min fysiske habitus var stabil og naturlig ... de mente, at min hjerne blot havde brug for mere tid til at bearbejde oplevelserne.

Marcel var enig ...

- Du er en anden person nu, sagde han til mig, da vi var kommet hjem til min bolig i hus #1. Ode til Marcel.

Han havde hjulpet mig ind i huset, og da jeg først havde krammet både Snar og Misser i flere minutter, hjalp han mig til rette i den tyrkisfarvede øreklapstol.

- Jeg har ligget ned længe nok nu, sagde jeg til ham. Nu trænger jeg til at sidde lidt op ... nu må livet gerne komme tilbage til det normale.
- Det gør det ikke, sagde han. Som jeg sagde til dig ...'du er en anden person nu'. Og jeg tror, det er på tide, at jeg fortæller dig lidt af det, som jeg havde planlagt at fortælle dig før ulykken.

Og så begyndte Marcel at fortælle:

- Det første og vigtigste spørgsmål er nok: Hvem er jeg? Hvad er jeg? Mig, der kalder mig selv Marcel. Mig, der kommer og går på de mærkeligste tidspunkter. Mig, der bor ingen steder og alle steder. Mig, der virker, som om jeg har overnaturlige evner og er lidt mystisk og hemmelighedsfuld.

Jeg så på ham, og jeg kunne se, han talte sandt ... jeg ventede spændt på at høre hans beretning.

- Jeg forstår godt, at du gerne vil vide det ... og jeg ville gerne fortælle dig det, hvis jeg vidste det. Men jeg ved det faktisk ikke. Jeg ved ikke, hvad eller hvem jeg er. Indimellem tænker jeg, at jeg måske er en slags engel ... en skytsengel, for mit omsorgsgen er helt ustyrligt. Jeg er i hvert fald ikke helt som I andre ... jeg husker ikke nogen barndom ... ingen forældre ... jeg har altid

set ud, som jeg gør nu ... ja, altså bortset fra tøjet. Jeg arbejder i forskellige tidsepoker, og jeg tilpasser selvfølgelig min påklædning efter det pågældende sted og tiden ... den påklædning, som du ser mig i nu, stammer fra dengang, hvor jeg arbejdede i England for omkring 100 år siden. Jeg blev så glad for dette tøj ... det er behageligt at have på, det er praktisk, og så stikker det ikke alt for meget ud ... selv ikke i denne tid og i dette land.

– Jeg vidste, din oprindelse var engelsk, sagde jeg.

Han fortsatte ...

– Men selvom jeg ikke ved helt, hvad og hvem jeg er, så ved jeg til gengæld stensikkert, at jeg på dette tidspunkt i mit liv, skal være præcis her ... lige her i Odernes By ... det er her, jeg skal løse min opgave. Jeg ved godt nok ikke helt, hvad opgaven går ud på, men jeg er aldrig i tvivl om, hvad jeg skal gøre ... jeg ved ikke, om der er nogen, som styrer mig, eller om jeg selv træffer beslutningerne. Men jeg føler, jeg har mig selv med i alt, hvad jeg gør ... jeg gør intet af tvang, og da du dukkede op her i byen og i dette hus, var jeg med det samme klar over, at du var mit ansvar ... forstår du, hvad jeg mener?

Jeg rystede på hovedet ... jeg forstod ikke en fløjtende fis.

– Kom nu, sagde han, du må spille lidt med. Du har en opgave ... en mission, om du vil, og det er min opgave at hjælpe dig med at gennemføre den. Jeg skal skærme dig ... passe på dig ... men vigtigst af alt ... jeg skal sørge for, at du lykkes med din mission.

Han fortalte mig, at han ikke vidste, hvad min mission gik ud på og understregede, at det er sådan, universet fungerer ... vi kan operere indenfor visse strukturer og systemer, og vi har nogle opgaver, som skal bidrage til, at alting udvikler sig efter en plan. Men planen er ikke færdig - ikke fast - vi er selv med til at skabe den med det, vi gør ... med måden, som vi løser opgaverne på.

– Så kan livet da ikke være mere udfordrende ... og samtidig udviklende og givende ... vel? Hvad siger du, sagde han, mens han kiggede spørgende på mig.

– Jeg skal ligge ned, stønnede jeg ... tankerne svimlede i mit hoved ... hjælp mig over på daybed'en.

Da jeg lå på sengen med hæve/sænke funktion, sagde jeg til Marcel.

– Sæt dig ved siden af mig. Læg din hånd på mit bryst. Jeg vil fortælle dig, om min rejse.

Det gjorde han. Jeg lagde mine hænder ovenpå hans, og så begyndte jeg at

genskabe alle de tanker, som jeg havde opsamlet på min rejse i kosmos ... eller min *drøm* om min rejse i kosmos.

Jeg mærkede Marcel i mit hoved ... ikke ubehageligt - lidt overraskende lige med det første, men da jeg først accepterede det og erkendte fordelene ved ikke at behøve at tale, men blot tænke til hinanden, smilede jeg for mig selv ... herligt.

Jeg viste ham alle mine minder fra turen i kosmos ... tog ham med fra solsystem til solsystem ... viste ham de vidunderlige galakser, og jeg mærkede han blev lidt bange, da jeg trak ham med gennem et sort hul ... ha, ha, ... det har du vist ikke prøvet før, gamle ven.

Jeg ved ikke helt, hvor lang tid, der gik ... i hvert fald ikke en uge, som det havde taget mig at gennemføre rejsen alene ... jeg tror nærmere, der gik en times tid ... så havde jeg vist ham de vigtigste ting.

- Det var ikke en drøm, tænkte Marcel til mig. Du var derude ... ikke din krop, men din energi ... kald det din ånd eller dit jeg ... du *var* derude.

Tårerne stod ud af mine øjne og løb ned af kinderne ... jeg *vidste* det. Jeg *vidste*, det var sandt, jeg *vidste*, det skete, men jeg turde bare ikke tro på det. Og nu mærkede jeg alle indtrykkene komme brusende igennem mig ... hver eneste lille ting såvel som de store ting passerede et lærred, der fyldte hele mit synsfelt, og jeg og Marcel 'sad på første række' og fulgte med i åndeløs spænding.

Jeg tænkte ... 'fra nu af deler vi alting'.

Da jeg vågnede, var det blevet mørkt udenfor. Marcel var der ikke, men jeg mærkede en hånd i min ... åh, min trofaste, trofaste Knust Hjerte ... jeg drejede hovedet og kiggede på hendes ansigt, der lå halvt i mørke ...

- Min kære, kære ven, sagde jeg rørt. Bliver du aldrig træt af at holde fast i denne rejsende sjæl?
- Jeg håber, du en dag tager mig med, svarede hun med et lille smil.
- Du er så velkommen, sagde jeg ... rejsen begynder allerede i morgen ... men ikke, som du tror ... rejsen begynder med bare at være her.

Så rykkede jeg ind på daybed'en og bad hende lægge sig ved siden af mig. Hun fandt et tæppe, vi kunne tage over os ... Snar kom hen og lagde sig på gulvtæppet ved siden af sengen, og Misser fandt en plads ovenpå sengetæppet mellem vores ben ... familien var samlet ... jeg gik ud som et lys.

ÅR 1. JANUAR.

JUL OG NYTÅR

Julen var vel overstået. Nytårsaften ligeså.

Juleaften havde jeg tilbragt med Knust Hjerter og Marcel ovre i #39 Ode til Lykken. Vi havde hygget os gevaldigt sammen med Lykken og Kommisionæren ... hver af os havde forberedt en lille gave til de fire andre. Jeg havde kæmpet nogle dage med at skrive min første ode ... den hed selvfølgelig #1. Ode til Marcel ... ligesom mit hus.

Ligesom jeg havde oplevet, at den bare kom til mig, da jeg stod foran mit hus under katastrofen og reciterede oden, så kom den næsten helt af sig selv, da jeg satte mig for at skrive den. Så når jeg siger, at jeg havde kæmpet lidt med den, så var det mere, fordi jeg ikke rigtig turde gå igang ... det var som om papiret ikke var hvidt og rent og tomt ... på en eller anden måde følte jeg, at oden var skrevet allerede. Det måtte den jo være ... ellers kunne jeg jo ikke have stået og reciteret den, mens jorden skælvede under os allesammen.

Så det eneste, jeg stort set gjorde, da jeg satte mig ved computeren, var at lade fingrene køre ... det hele kom ganske af sig selv. Og jeg blev meget rørt, mens jeg skrev ... det føltes som om, jeg havde lidt et stort tab ... det var virkeligt voldsomt ... tårerne løb ned ad mine kinder, mens jeg skrev. Og da jeg læste oden op for de andre, græd jeg også ... og de græd, fordi jeg græd.

Heldigvis gik det hurtigt over, og de glædede sig på mine vegne over, at det var lykkedes mig at komme i gang med at skrive ... ligesom jeg - var de spændte på, om det havde noget at gøre med den opgave, jeg skulle løse ... både som en slags livsopgave og som min opgave her i Odernes By.

Knust Hjerter havde glædet sig til at fortælle os andre om den seneste bog, hun havde læst ... 'Kafka på stranden' af Haruki Murakami. Haruki er jo min yndlingsforfatter og store forbillede, men Lykken og Kommisionæren kendte ham ikke. Men de blev meget fængslede af Knust Hjertes fortælling om bogen ... og af de afsnit, som hun læste højt fra bogen.

- Jeg kan ikke finde ud af, hvad det er, der gør fortællingen så fascinerende, sagde Kommisionæren. Historien er jo mærkelig, og man tænker, 'hvordan kan det være spændende og interessant'. Men når så man hører den - får

læst den op - så er man fuldstændig bjergtaget. Og når du stopper, tænker man ... 'nej, jeg vil have mere'.

- Jeg tror, det er hans sprog, sagde Lykken ... det flyder bare. Og det er fuldstændigt uprætentiøst ... han prøver ikke at være noget, som han ikke er. Han fortæller bare, og vi lytter bare ... er det ikke sådan, historier skal være?

Jeg gav dem ret. Jeg har selv mange gange tænkt over, hvad det er Haruki kan, og hver gang er jeg nået til, at han bare kan et eller andet, som ikke mange kan. Det var vel også derfor han fik Nobel-prisen i litteratur.

Vi var i det litterære hjørne den aften ... Kommisionæren læste et følelsesladet kapitel fra hans første bog ... den, der handler om de hårde år under krigen. Det var ganske voldsomt at få den historie fortalt på første hånd - fra en, der havde oplevet det hele selv.

- Jeg skal spare jer for oplæsning fra min bog, 'Drina, den polske grevinde'. sagde Lykken. Men I skal da ikke snydes for en lille gave fra mig.

Og så tog hun tre små pakker fre og gav en til hver af os ... det var sådan nogle flade, kvadratiske pakker, der kunne indholde en pixibog eller lignende. Da vi pakkede ud, viste det sig, at Lykken havde lavet tre flotte navneskilte til vores huse ... de var ca. 15 x 15 cm, af metal med ombukkede kanter, og så var husnummeret og husnavnet malet i de flotteste farver. Bortset fra størrelsen, der var den samme, så var skiltene vidt forskellige ... farverne mindede mig om Mexico ... jeg kom straks til at tænke på hus #42. Planeter snakker. Universer synger ... det var Howahkans hus ... ham med radioteleskopet.

- Jeg har gået et stykke tid og eksperimenteret med at male på emalje, sagde Lykken stolt. Og jeg elsker de der kraftige og glade farver, som man tit ser på husene i den spanskitalende verden.
- Tusind tak for det. Jeg tænker, du får travlt i de kommende måneder, sagde jeg. Når alle de andre ser vores flotte husnumre, så kommer bestillingerne da til at vælte ind.

Fortsættes ... kapitlet skal være længere. Der skal også lidt med om Nytårs-aften, men det er sikkert juleaftenen, der skal fylde det meste. Nytårsaften kun som en fodnote. Og vi skal have en vigtig diskussion med - måske noget, der hænger sammen med skiltene.

ÅR 1. JANUAR.

HUS #22. ODE TIL DEN SIDSTE KAMP

Nu var det næsten Fastelavn. Og jeg havde været rundt med posten i snart en måned. Hvor var det dejligt at komme rundt og hilse på mine kunder igen ... faktisk så jeg dem ikke mere som 'kunder' ... med det, vi havde oplevet sammen under katastrofen, opfattede jeg dem mere som mine venner eller måske ovenikøbet som familie ... eller i hvert fald nogen, som jeg havde en opgave, jeg skulle løse sammen med. Så hver dag glædede jeg mig til at komme ind til købstaden, tømme postboksen, sortere posten og så komme ud på Evighedsvej ... og gå i 8-taller igen.

Solen skinnede fra en skyfri himmel. Jorden og grusvejen var som granit ligegyldigt, hvor hårdt jeg trampede i den ... hvordan denne klippefast undergrund overhovedet havde kunne have rystet og kastet rundt med mig, som den gjorde for en måneds tid siden, forstod jeg overhovedet ikke.

Nå, men jeg var da egentlig ligeglad ... solen skinnede, fuglene kvidrede, Misser var på musejagt og Snar gik ved siden af mig, som om alting var i den skønneste orden. Så jeg tænkte ...

- Ja, hvorfor ikke? Alt er da i den skønneste orden, hvis man kigger sig omkring. Hvorfor skabe problemer, hvis der ikke er nogen?

Og så traskede vi hen over gruset med nogle få breve i posttasken.

Jeg havde aldrig tidligere haft et ærinde i hus #22. Ode til den sidste kamp. Så jeg kendte ikke beboeren - altså bortset fra, at Krigeren havde fortalt mig, at han var forfatter. Så jeg vidste ikke rigtigt, hvad jeg skulle forvente ... andet end ... det var i hvert fald ikke det jeg så, som jeg havde ventet.

- Hej, sagde Sidste Kamp, da jeg kom gående hen imod hans havelåge. Han var en mand på min egen højde ... ja, faktisk kunne vi have været brødre. Han havde også masser af brunt og gråt hår på hovedet, en lille topmave og så nogle venlige, brune øjne med et konstant lille glimt af humor.

Så rakte han mig hånden, og jeg fik et tørt, fast håndtryk ...

- Så du er vores nye post, sagde han på en måde, så jeg følte, jeg var til eksamen.

Jeg var forbi den alder, hvor den slags skræmte mig, så jeg kiggede ham direkte

ind i øjnene og sagde med et smil:

- Ja, det er jeg da. Jeg er jeres nye superpost ... jeg har et brev med til dig ... en rudekuvert. Det kan være både 'penge ind' og 'penge ud' ... jeg håber på det første.
- Åh, det tvivler jeg nu på, sagde han og blev smittet af mit smil. Har du tid til at sidde lidt? Mennesker interesserer mig og inspirerer mig ... har du ikke lyst til at fortælle mig lidt om dig selv?
- Jo, svarede jeg ... de fleste af os elsker jo at tale om os selv ... og når vi så ovenikøbet bliver nødt til det ... hvem kunne afslå det?

Vi bænkedes os i hans lille køkken ... ja, det var faktisk alt for lille til at være et samtalekøkken, men det havde Sidste Kamp skidt på, da han møblerede det med et lille bord og et par caféstole.

- Der er ikke noget så hyggeligt som at sidde i et køkken og snakke, sagde han, mens han skænkede hvidvin op i et par glas, der af størrelse syntes at være konstrueret til at indeholde en mindre alkoholfyldt væske.
- Egentlig ville jeg hellere have heddet 'Krigeren', sagde han, da vi havde fået sat os og hilst på hinanden med hævede glas.
- Men som du jo nok ved, så var det navn optaget ... ja, det havde det vist været i nogle århundreder.
- Århundreder ... sagde jeg forundret ... hvad mener du?

Han lignede en, der havde talt over sig ... og det havde han ... i den grad. Det sagde jeg til ham, og han bøjede hovedet lidt.

- Du bliver nødt til at fortælle mig, hvad du mener med det, sagde jeg. De ord kan du ikke trække tilbage igen.
- Ligesom alle andre her i Odernes By skal du selvfølgelig kende sandheden, sagde han så. Og du ville have fået den fortalt. Men det er ikke min opgave at bestemme, *hvornår* du skal have den fortalt. Det er noget som boligforeningen afgør ... det handler lidt om 'sikkerhed' ... du skal have hele historien, men ikke før du er klar til det, og ikke før vi ved, at vi kan stole på dig.
- Jeg vil ikke fortælle dig det hele, og jeg vil bede dig om ikke at presse mig ... du skal nok få alting at vide, men der er noget, der hedder tålmodighed ... det er ikke særligt anerkendt i den ydre verden, men her i Odernes By lærer vi, at tålmodighed er nødvendigt ... universet bevæger sig ikke nødvendigvis så hurtigt, som vi små mennesker indimellem kunne ønske.

Han holdt en flad hånd op foran mig, da han kunne se, at jeg skulle til at afbryde

ham.

- Nu fortæller jeg dig én lille ting, som har med min 'fortalelse' at gøre. Alt andet må du love mig, at du venter med at søge svar på, indtil det er tid. Og det er først tid, når Krigeren eller Svagheden vurderer det. Ok?

Jeg nikkede.

- Hvor gammel, tror du, Krigeren er, spurgte han så.
- Ja, jeg vil gætte ham til lidt ældre end mig selv, svarede jeg ... han er nok omkring de 70 år.
- Rigtigt, svarede Sidste Kamp ... eller ... det *var* han, da han kom til Odernes By. Dengang var han lige fyldt 70 år.
- Og ...? spurgte jeg.
- Det er 312 år siden, sagde Sidste Kamp så.

Jeg lukkede øjnene. Alting svimlede for mig. Jeg bøjede hovedet og støttede min pande mod bordet ... sad sådan lidt ... løftede hovedet ... Sidste Kamp sad stille og kiggede blot på mig.

- Jamen ... jamen, jeg ville jo bare være postbud, sagde jeg så med øjnene fulde af tårer. Hvad er det her for noget?
- Det er en gave, svarede han. Du har fået den største gave, som noget menneske kan få ... du har fået lov til at løfte en lille flig til det guddommelige ... universet har besluttet, at du skal forstå meningen med alting. Måske ikke lige nu, men hen ad vejen ... præcis når du er klar til det.
- Jamen, det er jo det, som jeg altid ville, sagde jeg ... det er jo det, som hele mit liv har handlet om.
- Også mit, svarede han. Og alle os i Odernes By ... alle vores liv har handlet om, at vi ville vide, hvad vi skulle her på Jorden. Vi ville kende meningen med det hele, og det er derfor, vi er havnet i denne by. Men jeg beder dig ... spørg mig ikke om mere. Selvom der ikke er noget, du hellere ville ... end at spørge og spørge og spørge. Jeg lover dig ... tålmodighed er ikke blot en dyd ... tålmodighed er en glæde. Lad det, som jeg har fortalt dig nu, trænge ind ... lad det ligge i din underbevidsthed ... pas dit job, som du plejer ... gør alt det, som du har lyst til. Tænk ikke over, hvad jeg har fortalt dig, men lad det arbejde indeni dig så vil du opdage, hvor stor en glæde, der er blevet dig til del ... hvor stor en opgave, der ligger foran dig ... og mest alt: Hvor meningsfyldt livet er, hvis du evner at se det.

Jeg ved ikke, hvordan det skete, men det næste, jeg husker er, at jeg stod ude på Evighedsvej ... posttasken hang på min skulder og Snar stod ved siden af mig og kiggede, som om hun sagde: Hvor skal vi hen, du?

Der var to breve tilbage i posttasken ... dem fik jeg afleveret ... kort efter lå jeg på min sofa, og lige før, jeg faldt i søvn, tænkte jeg ...

- Ham der, Sidste Kamp, må jeg se at få mig en længere snak med inden længe.

ÅR 1. FEBRUAR.

HUS #57. MIT LIV I MOL

Vi tænkte allesammen på foråret nu, selvom vi stadig skrev februar måned. Men vi var trætte af mørket, og vi havde stadig katastrofen fra december måned liggende i baghovedet. Så lidt lysere dage og lidt mere grønt ville gøre godt ... men sådan var det ikke ... selvfølgelig ikke ... vi var jo kun lige omkring Fastelavn.

Jeg var helt frisk ovenpå katastrofen lige før jul, og jeg nød mit job ... det var dejligt med den daglige dose af frisk luft og moderat motion, og mødet med beboerne var en stadig kilde til glæde og inspiration. Jeg havde næsten været 8-tals-vejen rundt ... altså ikke sådan kaffeslabarads med alle, men jeg havde haft post med til de fleste og var på vink og hilsen med dem.

Og nu var jeg på vej til hus #57 ... det ligger jo kun en spytklat fra min egen bolig - ikke langt fra byens eneste gadekryds, der hvor 8-tallets to cirkler krydser hinanden. Men jeg holdt mit princip i hævd med at gå hele 8-tallet hver eneste dag. Jeg startede hjemmefra #1 og tog så buen mod nordvest ... det kunne jo være, der var nogen, som skulle have breve med til posthuset, og så kunne det ikke nytte, at posten sprang over, hvor gærdet var lavest. Desuden kunne jeg være heldig at møde nogen, der havde lyst til en lille snak ... som post er det vigtigt at være velorienteret ... at vide, hvad der sker i byen ... ikke for at sladre om det, men fordi det giver sammenhængskraft at kende bare lidt til hinanden og de enkeltes situation ... det kunne jo være, der var nogen, som havde brug for lidt hjælp, og der var i hvert fald mange, som havde lyst til at hjælpe. Så mit job var i høj grad også en social foranstaltning ... byens 'Borgerservice' kunne man næsten kalde det med et moderne ord.

Hus #57. Mit liv i mol var næsten ikke til at se, før jeg stod ud for det. For det første var det trukket lidt tilbage fra vejen, og for det andet var det et meget lille hus ... der kan ikke have været mere end to værelser, men på den anden side ... hvor meget plads har man egentlig brug for, når man skal være helt ærlig. Ofte er det sådan, at jo mere plads man har, jo mere roder man ... den filosofi passede fint på #57 ... det var et meget lille hus, men det var så fint passet og plejet, at det så ud som om, det lige havde fået den helt store omgang. Det var bindingsværk med stråtag ... murene var pudsede og kalket svenskrøde, soklen var mørkegrå og

vinduerne hvide. Døren af træ stod i naturfarven, som var en dybbrun farve, der signalerede alder og god vedligeholdelse.

Haven gav samme indtryk som huset. Den var inddelt i sirlige små bede, og der var en 3-4 mindre buske og en lav hæk, som ikke dækkede for huset. Haven signalerede en ejer med grønne fingre og interesse for at afsætte den nødvendige tid til havearbejdet.

Jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulle forvente, da jeg gik hen til hoveddøren og bankede med en kno på en af de små ruder, der sad i dørens øverste tredjedel, så jeg blev positivt overrasket, da en smuk, mindre kvinde åbnede døren og smilede til mig.

- Goddag, sagde jeg. Vi har ikke mødt hinanden før, men jeg er den nye post ... jeg har et brev med til dig.
- Goddag post, sagde hun, mens hun stadig smilede, og så smækkede hun døren i igen.

Jeg stod og tænkte, hvad jeg mon havde gjort galt ... tjekkede om min lynlås var lukket og kiggede ned ad mig selv ... alt så helt normalt ud. Og i samme øjeblik åbnedes døren igen ...

- Undskyld, sagde hun. Undskyld, det var frygteligt uhøfligt, men jeg skulle lige have styr på dyrene. De skal ikke ud i denne kulde.
- Kom indenfor, fortsatte hun, fryser du ikke? Kom ind og få en kop varm te. Så kan du også hilse på Fluffi og Maggan ... det er mine 'børn' ... altså 'dyrebørn'. Rigtige menneskebørn har jeg ikke, så dyrene er mit ét og alt. Nå ja, og jeg hedder Mol, men det havde du vel gættet ud fra husets navn?
- Ja, der var en vis sandsynlighed for, at du hed Mol, men det er trods alt ikke alle, der har taget navn efter deres hus ... nogle husnavne lyder bare *for* mærkeligt til et menneske, svarede jeg.
- Jamen, jeg tog mit nye navn med det samme, svarede hun. Det passer simpelthen så godt til mig ... jeg er sådan en eftertænksom type, der lever en stor del af livet i mol.

Det viste sig, at Maggan var en kat ... han havde alle de farver, som jeg elsker ved katte ... hans grundfarve var hvid, og den var brudt af nogle enkelte mørkegrå pletter og så en masse rødgyldne flader. Fluffi var en kanin ... hun var mellemgrå med det herligste hvide snudeskaft, som omkransede den røde næse. Jeg kiggede mig

omkring for at finde ud af, hvor jeg skulle sætte mig ... det var en hyggelig lille stue ... lidt mørk, som stuer ofte er i bindingsværkhuse, fordi vinduerne er så små. Og så er der jo ikke noget, der hedder hvide vægge i sådan et hus ... her var et vissegrønt tapet med mønster i en matchende, douche rød farve og grå og hvid. Loftet var et mørkt træloft, der udstrålede samme patina som hoveddøren ... ja, det gjaldt for såvidt også gulvet ... det var blot en lysere nuance og lakeret. Over noget af gulvet lå der et tæppe af ubestemmelig herkomst, og møblerne - som var få - var af fyrretræ og teaktræ.

Jeg satte mig i sofaen, og mens Mol bryggede te i køkkenet, prøvede jeg at blive gode venner med Maggan og Fluffi ... det lykkedes ganske godt, og da Mol kom ind med teen, lå Maggan og spandt på mit skød og nød at blive nusset bag ørerne.

- Du har et naturligt talent for dyr, sagde hun, mens hun arrangerede tekopper og småkager på det lille sofabord ... der er ikke mange, der får Maggans accept så hurtigt.
- Dyr er næsten vigtigere for mig end mennesker, svarede jeg. I modsætning til mennesker forstår dyr ikke, hvis de bliver behandlet dårligt eller måske ligefrem mishandlet ... derfor kan jeg slet ikke have, når dyr har det dårligt.
- Men sig mig, fortsatte jeg ... du taler med en svag accent ... hvor kommer du fra? For du er da ikke dansk, vel?
- Jeg er svensker, svarede hun og fortsatte med et skælnsk smil: Trækker det ned?
- Ikke det mindste svarede jeg, jeg kan godt lide svenskere. Og selvom jeg har tinnitus og derfor ikke hører de høje toner så godt, så forstår jeg af uransaglige grunde svensk ganske godt. Men det er jo ikke aktuelt lige nu - du taler jo næsten perfekt dansk.
- Ja, jeg har vist et meget godt sprogøre, sagde hun.

Og så fortalte hun mig, at hun var kommet til Odernes By, fordi en kær veninde havde skrevet til hende og inviteret på besøg. På det tidspunkt boede hun i en toværelses lejlighed i en mindre købstad lidt syd for Stockholm ... hun havde været nabo til denne veninde, og blev ked af det, da veninden flyttede til Danmark med kort varsel.

- Men pludselig en dag kom der et brev fra Agnetha. Hun fortalte om sit nye liv i Danmark, og om at hun boede i en lille landsby, som hed 'Odernes By'.

Hun fortalte om, hvor godt hun havde det, og hvor meningsfyldt hendes liv var blevet, og så skrev hun, at der netop var blevet et hus ledigt, som hun var sikker på, at jeg ville falde for med det samme, hvis jeg så det.

Agnes - som var Mols navn dengang - havde kun været i Odernes By i ganske få timer, da hun besluttede, at tage imod tilbudet om at overtage hus #57. Mit liv i mol. Det var lige sådan et hus, som hun altid havde drømt om at bo i ... ikke for meget plads, men masser af hygge og en god have ... og så lå det ganske tæt på Agnethas hus, der var #68 og hed Gæster fra Jorden.

- Jeg kunne simpelthen mærke den gode energi på stedet. Selvom jeg har hang til lidt depression, så mærkede jeg, at energien løftede mig, sagde hun. Og da jeg hørte, at huset hed Mit liv i mol, ja, så tænkte jeg, at det måtte der være en højere mening med ... man skal passe på med at afskrive hændelser som tilfældigheder.

Livet i Odernes By havde nærmest været en åbenbaring for Mol. Hun var stadig den stille og eftertænksomme person, som var printet i hendes dna, men strejf af glæde brød med stigende hyppighed igennem hendes hang til tungsind, og både hun selv og dyrene stortrivedes i deres lille hus.

- Jeg lærte at acceptere min tristesse, sagde hun. Tidligere brugte jeg meget tid på at begræde, at jeg ikke kunne være glad og nyde livet ligesom mange andre. Jeg ville gerne være lykkelig ... det vil vi jo alle.
- Mor sagde altid, at vores vej gennem livet er præcis, som den skal være. Og jeg kom til at tænke på, at nogle mennesker måske bare ser lysere på alting end andre ... de lever livet i dur. Jeg lever mit i mol ... der er ikke helt så mange lyse timer. Men til gengæld er der uendelig meget eftertænksomhed, og med den følger erkendelser ... og med erkendelser følger forståelse ... og forståelse er det, der skal fylde mit liv.
- Det kender jeg, svarede jeg hende. Eftertænksomhed er godt, og det kan forveksles med tungsind, men det skal man ikke lade sig narre af. Jeg ledte efter glæden i masser af år, indtil det en dag gik op for mig, at den allerede var her ... bare i mindre mængder, end jeg så den hos mange andre. Når man erkender det, opdager man, at man har en dobbelt gave ... både glæde og eftertænksomhed.

Hun nikkede og fortsatte tankerækken ...

- Jeg vil så gerne forstå, hvordan alting hænger sammen ... livet, universet, troen, det guddommelige. Og jeg ved godt, at fuld forståelse ikke nogen forundt - **måske ikke engang Gud selv** - og det har jeg det fint med, fordi rejsen i sig selv er så berigende og givende.

Så tav hun, blev lidt fjern i blikket og faldt hen i tanker. Jeg lod hende være ... den indre stilhed, der indimellem overmander os på de mærkeligste tidspunkter, er også stedet med de største erkendelser.

Jeg betragtede hende ... hun var en smuk kvinde, lige i starten af 50'erne, lidt lavere end jeg, mørkeblondt hår. Hun havde et par buksestrømper på og en løst-hængende, sort t-shirt ... gik på bare tæer, men der var nu også god varme i huset ... der stod en brændeovn i hjørnet, hvor flammerne buldrede lystigt og højlydt.

Jeg forstod hende til fulde. Når man ser sig omkring, ser man mennesker, der ser ud til at nyde livet ... de tager på ferier, deler livets glæder med familien og fokuserer i det hele taget på dejlige ting ... det er dem, der liker dit billede af en solnedgang på Facebook, og springer over dit opslag om dyremishandling. De vil det glade liv, og det har de lov til ... præcis ligesom vi er nogle, der har lyst til eftertænksomhed og kamp mod ulighed og uretfærdighed. Og så er det jo alligevel ikke sådan helt sort-hvidt ... der er mange gråtoner.

Vi var begge forsvundet ind i stilheden. Jeg glippede med øjnene ... mærkede på min kop ... teen var blevet kold ... jeg rejste mig ... gav hende et lille kys på kinden, og sagde ...

- Tak for te. Det var dejligt at hilse på dig. Vi ses lige pludselig igen.

Og så fortsatte jeg min runde med frostfast, gult grus under mig og en høj, blå himmel over mig. Sådanne dage lettede mit sind, selvom jeg som sædvanligt tænkte på, hvad jeg skulle fylde mit liv med ... jeg er nemlig ikke så god til bare at være.

ÅR 1. APRIL.

SAMTALE MED MARCEL

Dagene gik ... og livet gik ... og posten gik ... han skulle levere breve og mindre pakker til beboerne langs 8-tals ruten. Han skulle holde fanen og humøret højt ... kitte byen sammen, så alting ikke blot smuldrede og blev ligegyldigt.

Jeg gjorde mit bedste, og jeg havde en fornemmelse af, at det var godt nok ... ja, det var faktisk rigtigt fint. Jeg lærte flere og flere af beboerne at kende, og havde det ikke været, fordi jeg fik en pæn mængde motion hver eneste dag, så ville de mange kopper kaffe med et skvæt piskefløde og de små hapsere i form af et stykke wienerbrød eller en humpel rugbrød med ost og marmelade nok have givet mig lidt mere topmave end tilfældet var.

Min arbejdsdag sluttede sædvanligvis omkring kl. 13. Så var både Snar og jeg klar til en morfar ... en morfar er for nogle mennesker sådan en halv times tid, men for mig varierer den ... helt op til halvanden time. Men jeg nægter at sætte uret ... jeg vil hvile mig, så længe som min krop har brug for det ... og er det indimellem en time til halvanden ... ja, det er så det ... så varer en morfar halvanden time ... *den* dag.

Jeg var stadig lidt bælgøjet ... sad på en havestol på terrassen, der vendte ned mod annekset og prøvede at vågne efter en af de længere morfar'er ... Snar boblede stadig inde på gulvtæppet. Dagen var lun, selvom det kun var april og burde være lidt køligere ... jeg sad med lukkede øjne og nød duften af natur ... grantræer, græs, friskhed ... mmmm ... dejligt.

Jeg hørte lyden af en kvist, der knækkede og et par diskrete hmmm, hmmm. Jeg åbnede øjnene ... Marcel ...

– Goddag Marcel ... længe siden. Kom og sæt dig.

Han stod der med to glas i hånden ... de indeholdt en ubestemmelig lys vædske.

– Kunne du tænke dig et glas kølig limonade, spurgte han.

– Ahhh, det lyder godt Marcel, svarede jeg. Jeg trænger til noget at skylle søvnen væk med.

– Ja, det tænkte jeg, svarede han.

Han stillede et glas foran mig og satte sig på den anden stol, der stod omkring mit lille havebord. Jeg drak næsten hele glasset i én slurk ... ahhh, det gjorde godt.

– Hvordan går det dig, Marcel, spurgte jeg. Det er et stykke tid siden.

– Jeg har det fint, svarede han. Travlt ... men det er jo sådan livet er, når man har en mission.

– Hvad er din mission, Marcel, spurgte jeg.

Han sad lidt og drejede glasset i hånden. Kiggede ned. Kiggede så op og sagde:

– Dig.

– Mig?

– Ja. Og du ved det godt. Lad være med at spille så overrasket, sagde han. Kom nu på banen. Du dalrer rundt her og spiller pensionist på deltid ... du hygge-nygger og pusse-nusser, og inden længe er der vel en af de kvindelige beboere, der kaster sig over dig, og du siger 'ja-tak', fordi du savner noget nærhed ... men inderst inde ved du udmærket, at der er noget, der venter på dig.

Nu var det min tur til at kigge ned... jeg vendte og drejede det tomme glas mellem hænderne og forsøgte at få tiden til at gå, mens jeg overvejede mit næste træk ... det er lidt irriterende, når mennesker kender ens egne svagheder bedre end en selv. Men nu var Marcel jo heller ikke hvem som helst.

Men Marcel var nådig ... i virkeligheden tror jeg ikke, at han gad lægge øre til en eller anden dødsyg forklaring eller Karl Smart-bemærkning fra min side ... så han tog teten og sagde:

– Du tror, vi er meget forskellige. Du tror, jeg ved en masse, som jeg ikke fortæller dig. Du tror, jeg har styr på alting ... ja vel nærmest, at jeg styrer universet med hård og retfærdig hånd.

– Hold nu op, fortsatte han. Vi er forskellige - ja. Men når det kommer til vished om, hvem vi er, og hvad vi skal ... så ved jeg ikke mere, end du gør. **Jeg har ikke engang minder om en barndom - det har du da i det mindste. Jeg aner ikke, hvorfra jeg kommer ... mine første minder om mig selv er, som jeg ser ud nu.** Ok, der var engang, hvor jeg gik mere simpelt klædt ... passede ind i den tid, hvor jeg udførte min opgave, men jeg har intet, der giver mig det mindste clue om, hvad eller hvem jeg er. Så lad være med at sidde der og spille fortabt ... du står på langt sikrere grund, end jeg nogensinde har gjort.

Jeg sagde ikke noget ... følte mig lidt lurvet ... havde hele tiden troet, at Marcel tav, fordi han ville skjule noget for mig. Ikke et øjeblik var det faldet mig ind, at han tav, fordi han ikke vidste mere.

– Undskyld Marcel, sagde jeg så. Det var ikke min mening at såre dig ... eller udtrykke mistillid til dig. Men det ved du vel ... du kan jo noget med at læse

tanker. Men jeg føler, jeg er lidt undskyldt ... for selvom du siger, at vi ikke er så forskellige endda, så er der jo den afgørende forskel, at årene ikke bider på dig, som den bider på os andre. Du sagde din seneste opgave var i London for 100 år siden ... og hvor var du før det? Du har måske levet i flere hundrede år. Så kan du vel ikke fortænke mig i, at jeg føler mig lidt underlegen ... føler at du kan noget, som andre mennesker og jeg selv ikke engang kan drømme om.

- Selvfølgelig, svarede han. Det sender nogle signaler om noget guddommeligt. Men som jeg lige har forklaret dig, så er vi forskellige på dette rent fysiske punkt, men der er lige så meget, jeg ikke forstår omkring livet og universet, som du ikke forstår. Jeg er her bare og gør de ting, som jeg tror, jeg skal gøre ... præcis ligesom du.
- Men vil du ikke fortælle mig noget mere om, hvad du mener med, at jeg er din mission. Hvad indebærer det?
- Det betyder, sagde han, at jeg skal sørge for, at vejen foran dig er fri. Jeg ved ikke, hvad det er, du skal i livet ... jeg kender ikke din mission. Det er muligt, nogen eller noget vil fortælle dig, hvad du skal. Det er også muligt, at du selv finder ud af det. Min opgave er bare at sørge for, at du er i stand til at følge den vej, som du mener er den rigtige for dig.
- Har du haft den slags opgave før, spurgte jeg ham.

Og så fortalte han mig for første gang om sit tidligere liv. Han mente, han var omkring 800 år gammel. Han havde i den lange tid sikret vejen for ganske almindelige mennesker lige så vel som for mennesker, der var eller senere blev kendte, fordi de udførte store bedrifter i menneskehedens historie.

I 1400-tallet var han en nær ven af Leonardo da Vinci. Århundredet efter hjalp han en barmhjertig nonne med at skabe en række hjem for forældreløse børn, og senest under Den Anden Verdenskrig var han sekretær for Winston Churchill og bidrog til, at premierministeren traf beslutninger, der hjalp de allierede med at vinde krigen.

Og nu skulle han altså hjælpe mig med ...

- Jeg ved bare, at jeg skal være ved din side, sagde han. Man kan sige, at vi begge to improviserer.
- Og du har ingen ide om, hvor vi skal hen, og hvad vi skal udrette, spurgte jeg.
- Alle mine mange opgaver og missioner har i større eller mindre grad handlet

om at søge (eller er omdrejningspunktet udvikling af humaniteten?) ... om at åbne sig for livet og for universet ... altså for de mennesker, som jeg har hjulpet. Det handler om erkendelse ... om at blive klogere ... forstå mere. Og jeg tror, at netop dét er fokus i endnu højere grad end tidligere, når vi taler om min nuværende opgave ... den, der handler om dig.

- Men du ved ikke, hvad den opgave går ud på, sagde jeg. Du ved ikke, hvorfor det lige netop er mig, du blev bedt om at passe på. Kan du overhovedet være sikker på, at det *er* mig, du skal hjælpe? Jeg har vel ikke sådan et mærke i øret som grise i en svinestald?
- Så godt som, svarede han. Ligesom du ved, at Snar er din hund. Så ved jeg, at du er den, jeg skal hjælpe ... undskyld sammenligningen. Der er ikke mulighed for fejltagelse.

Jeg sad lidt og lod alle ordene og oplysningerne bundfælde sig. På en måde følte jeg mig lidt beæret ... der var noget særligt over at være den udvalgte. Men det var også skræmmende ... hvad var det, jeg skulle? Var det farligt? Kunne jeg løse opgaven? Kendte opgavestilleren mig overhovedet godt nok. Jeg syntes ikke, at jeg var noget særligt ... følte mig ikke som en superhelt ... jeg kunne ikke flyve eller gå på vandet. Jeg kunne intet, som ikke alle andre også kunne. Jeg havde faktisk bare tænkt mig at dele breve ud og small-talke resten af mit liv.

Her viste Marcel mig for en af de første gange, hvordan han evnede at tune ind på andre mennesker og læse deres tanker ...

- Alle mennesker kan noget særligt, sagde han. Jeg ved ikke, hvad det er, du kan, men der er åbenbart brug for det lige nu.
- Hvor er der brug for det, spurgte jeg.
- Her ... her i Odernes By og alt det, som byen påvirker ... og som du så under jordskælvet, omfatter det hele universet.
- Så jeg skal løse en opgave for universet, sagde jeg. En eller anden, et eller andet sted på et kontor i universets administration tog en telefonbog og slog op i fagbogen under 'særlige evner' eller under 'frelser'. Og så fandt han mig ... et sølle, lille postbud i en sølle, lille landsby på sølle lille Jorden i sølle lille planetsystemet solen i Mælkevejen og så videre og så videre ... og så tænkte han: 'Han kan løse denne opgave. Han kan redde universet fra den sikre død'.

Jeg blev lidt sarkastisk nu. Det virkede jo helt ude af proportioner.

- Du har ret, sagde Marcel. Det lyder mærkeligt, ikke sandt. Men en eller anden

skal jo gøre det. Alle udfordringer løses jo af enkeltindivider ... måske med hjælp fra individer, som det første individ tilkalder og beder om hjælp. Men alting begynder med et enkelt individ, der mærker, det har en opgave at løse. Jeg havde ikke lyst til at være frelseren. Eller rettere ... jo, det ville jeg gerne, men jeg kunne ikke på nogen måde fatte, at jeg evnede det.

- Og hvad med alder, sagde jeg ... du siger, du er omkring 800 år gammel. Hvad med mig? Er jeg så holdt op med at ældes, siden jeg flyttede til Odernes By?
- Det tror jeg, svarede han. Det er det, der er sket for alle andre beboere. Ingen har vidst det på forhånd - endsige ønsket det. Sjælen ældes og får nye erfaringer, men kroppen bliver på det stadiet den var, da man flyttede ind ... ja, man bliver måske ovenikøbet en lille smule mere fit for fight.
- Jeg tror ikke, jeg kan rumme mere lige nu, sagde jeg til ham.
- Enig, svarede han. Og du behøver ikke foretage dig noget som helst ... pas din postrute og dine kunder og lyt så til livet ... det skal nok fortælle dig, hvad du skal, og hvornår det er tid.

Jeg gav ham et kort kram ... og mærkede han ikke kunne lide det. Han levede stadig i det gamle England på mange måder. Nå, pyt med det ... vi kunne lide hinanden, og vi stolede på hinanden ... så har to mennesker vel ikke brug for mere.

Han daffede ned til annekset, og jeg kaldte på Snar ...

- Kom tøs, vi har vist brug for at sende tankerne lidt på ferie, sagde jeg. Lad os tage en tur engen rundt.

ÅR 1. APRIL.

HUS #68. GÆSTER FRA JORDEN

- Du har vel ikke selv bestemt navnet på dit hus, spurgte jeg lejereren i hus #68. Gæster fra Jorden.
- Nej da, svarede hun. Jeg ved ikke, hvor navnene kommer fra, men de ligger fast ... det har man ingen indflydelse på som lejer (**men posten i #1 kunne ikke finde ud af hvad hun skulle kalde sit hus - må rettes**). Men det er på en eller anden måde, som om husene er designede til netop den lejer, der bor i dem.

Vi sad på en lille terrasse på bagsiden af hendes hus. Den var lavet af trækævlér, der var gravet lodret ned i jorden, og der voksede græs i alle mellemrummene. Det var stadig lidt køligt i vejret - vi var trods alt kun i april måned - men dagen i dag var nu ganske lun, fordi solen var fremme, og den bagte lige ned på den lille terrasse, hvor en stor bambus sørgede godt for læ mod vinden.

Hun, som iøvrigt hed Agnetha, fortalte mig, at hun var blevet tilbudt huset, da hun kom hertil for mange år siden. Og da hun så det og hørte, at det hed 'Gæster fra Jorden', vidste hun med det samme, at det var her, hun skulle tilbringe resten af livet.

- Jeg har altid følt mig lidt forkert eller utilpasset her på Jorden ... som om det ikke var her, jeg hørte til. Når jeg drømmer, er jeg altid på en anden planet - et helt andet sted i universet ... den minder om Jorden, men den har været udsat for en eller anden katastrofe. Så jeg kan ikke lade være med at tænke på, om der er en katastrofe på vej hertil.

Hun fortalte, at al hendes mistrivsel forsvandt, da hun bosatte sig i Odernes By. Hun følte straks, at det var her, hun hørte til, også selvom hun havde forladt sin familie i Sverige. Agnetha var efternøleren i en familie med tre børn ... den ældste var søsteren Bodil, der var 20 år ældre og boede i Munkfors.

- Bodil passer vores gamle far, Göran ... han trænger til en, der holder lidt øje med ham. Han tyede ofte til flasken tidligere - især efter mor Karen døde, men nu har han ikke drukket i adskillige år.

Den mellemste søster, Klara, var 17 år ældre end Agnetha og boede i Karlstad ikke langt fra Bodil. Hun havde lidt af depressioner næsten hele livet.

- Jeg boede selv i Ystad med Evert, min mand, og vores tre sønner. Jeg var

skolelærer ... jeg elskede mit job, sagde hun med et eftertænksomt, lille smil. Jeg elskede at se børnene udvikle sig til hele mennesker. Desværre døde min mand tidligt af kræft, og jeg faldt aldrig rigtigt til ro efter det ... drenge, Bertil, Anders og Mats, blev store og fik nogle gode uddannelser, så de kunne klare sig.

Det var på det tidspunkt - da sønnerne var kommet godt i vej - at hun en dag besluttede at rejse til Danmark. En annonce i den lokale ugeavis tilbød en lejebolig i en idyllisk, dansk landsby på Falster ... 'Kun en måneds husleje i indskud' stod der ... og 'velegnet til seniorer, der søger ro til eftertænksomhed'.

Jeg sad stille og lyttede samtidig med, at jeg betragtede hende. Hun var en meget almindelig kvinde af udseende, men det var som om hendes ansigt aldrig var i ro ... hendes levende, lyseblå øjne og mimik gjorde, at man blev fascineret af hendes selskab. Hun gestikulerede med hænderne, som om hun modellerede ordene, og på en eller anden måde gjorde det hendes beretning meget levende ... jeg kunne næsten se det hele for mig.

- Hvad mener du med, at det virker, som om husene er designede til dem, der bor i dem, spurgte jeg.
- Det er som om, de siger 'Velkommen hjem', når man kommer første gang, svarede hun. Det er som om, huset og jeg har en fortid sammen ... og som om fremtiden er lagt til rette ... smukt og trygt. Men ikke bare det ... jeg mærker også løfter om erkendelser og ... ja, mere forståelse ... måske.
- Mine drømme om et liv på en anden planet frustrerer mig ikke længere ... jeg føler det nærmest som et løfte ... et løfte om at forstå det en dag ... forstå min drøm ... forstå hvem jeg er, og hvad jeg skal her.
- Så kan man jo ikke ønske sig mere, sagde jeg. Det er også det, som mit liv handler om. Da jeg blev pensioneret, måtte jeg erkende, at det ikke var mit arbejde, der var min opgave her på jorden ... det frustrerede mig en hel del ... for hvad var det så? I jagten på svaret begyndte jeg at interessere mig for meningen med livet og det guddommelige, ja meningen med alting - ikke blot med mit liv og min livsopgave. Men desværre tror jeg, at alting er så stort og så fantastisk ... og komplekst ... at jeg aldrig kommer dertil, hvor jeg kan sige: Nå, det er sådan, det hænger sammen.
- Hun smilede og sagde ... nej det tror jeg, du har fuldstændigt ret i. Men det gør jo heller ikke så meget ... for bare det at være søgende ... bare det at give

sig selv tid til eftertanke ... at forsøge at erkende og forstå mere ... jamen, det er jo bare så vildt ... det giver så meget mening i sig selv.

Vi sad stille og nød dagen såvel som samtalen ... det er altid givende, når man møder mennesker, hvor hver ny sætning bringer os videre sammen ... måske ikke de store erkendelser, men ganske små bekræftelser på, at der er andre, der tænker ligesom vi ... uskyldige sætninger og ord, der lagrer sig og en dag genopstår som erkendelser og løfter os til et forståelsesniveau, hvor udsigten er lidt bedre end der, hvor vi kom fra.

Jeg kiggede ud i hendes baghave ... hun var ikke til parkhaver, det så man tydeligt. Haven var ikke sjusket og misligholdt ... nærmere lavet, så den var nem at holde ... græs og nogle buske og et par enkelte høje birketræer bagerst. Hun selv lignede sin have ... en lilla, denim overall og orange træsko med bagkappe, som sad godt fast på fødderne. En pædagogagtig, grøn 'ble' om hovedet og masser af totter blondt hår, der stak ud overalt, hvor muligheden bød sig.

Huset var et træhus ... ja, selvfølgelig, tænkte jeg ... et lille, svenskrødt træhus med eternittag. Indgangen til huset var faktisk her på bagsiden ... der var et lille vindfang, som jeg formodede gik ind til køkkenet. Gennem vinduerne så man ind i stuen ... ja, faktisk gennem huset ud til gaden. Der var tagvinduer, så jeg regnede med, at hun havde et værelse eller to på førstesalen.

Det var mit første besøg hos Agnetha, der i modsætning til flere af de andre beboere havde valgt at beholde sit gamle navn i stedet for at påtage sig husets navn.

- Man kan sgu da ikke hedde 'Gæster fra Jorden', sagde hun med et lille smil på næsten accentfrit dansk.
- Jeg tænker, det er dejligt at høre fra det gamle land, sagde jeg med hentydning til det brev, som jeg havde haft med til hende fra Sverige. Hun havde åbnet brevet, mens jeg sad og nød stilheden og solen og kiggede rundt i haven.
- Det er fra Bodil, sagde hun, mens hun læste brevet ... min søster i Munkfors. Hun skriver, hun har fundet sig en mand med kæreste potentiale ... nej, nu må du sgu lige stoppe, grinede hun så: Han er dansker. En dansk forfatter, der på må og få kørte 800 kilometer op i Sverige og endte med at leje vores gamle hus i skoven af far. Han - altså danskeren - fortæller hende, at han rejser i

kosmos ... bare ham og hans hund. Så Bodil har meddelt ham, at hun ser frem til en tur til Venus ... gerne med gul- og blåternet dug, hjemmelavet tærte og økologisk æblemost ... eller noget lidt stærkere.

Jeg grinede og sagde så:

- Jeg tror også, at Marcel rejser i kosmos. Jeg tror, han kan noget andet end det, vi andre kan.
- Jeg kan godt lide Marcel, sagde hun. Han er alt det, som kvinder gerne vil have ... velklædt, høflig, pæn, høj ... og så virker han 100 procent ærlig og troværdig ... ja, nærmest sådan lidt gammeldags ... en typisk engelsk gentleman fra et tidligere århundrede.
- Nå, er det det, som kvinder kan lide ... så kan jeg bedre forstå, jeg er single, sagde jeg med et slet skjult håb om at blive modsagt ... og det blev jeg ... heldigvis.
- Ahhh, du er nu heller ikke helt dårlig ... selvom du ikke kan måle dig med Marcel, sagde hun drilsk.
- Nå, men jeg skal vist også videre, sagde jeg. Her bæres der nok ikke mere brænde til det bål, der hedder postens selvværd. Tak for snakken, svensker-tøs, sagde jeg med et lille glimt i øjet, og skyndte mig henad flisegangen, før et eller andet hårdt ramte mig i nakken.

ÅR 1. MARTS.

HUS #38. ODE TIL ANERKENDELSE

Han var indbegrebet af en kunstner ... hvid kittel med malingrester over det hele, sort, fransk baskerhue og halvlangt hår, der strittede i alle retninger. Øjnene var levende, grænsende til det urolige, som om hans tanker hele tiden var alle andre steder end lige her. Han var en lille, spinkel mand ... levede sikkert ganske asketisk. Det gør kunstnere jo tit, tænkte jeg ... kunsten er vigtigere end maden.

- Hvem er du, var hans første ord, da han åbnede halvdøren ud til havegangen i det smukke rødstenshus, der lignede en gammel smedje.
- Jeg er da den nye post, svarede jeg med et smil. Har du ikke hørt om mig endnu?
- Næ. Jeg hører nu heller ikke så meget, svarede han. Når ånden er over mig, maler jeg i dagevis, ja nogle gange i ugevis uden at se en levende sjæl. Man skal være klar, når inspirationen melder sig, eller forsvinder den lige så stille, før man opdager det.

Jeg anslog ham til at være lige under de 40 år. En venlig mand - som alle de andre beboere, jeg havde mødt indtil nu. Måske lidt distræt ... men stop nu lidt tænkte jeg ... pas på med ikke at dømme folk for hurtigt.

- Jeg kender dig ikke, sagde han, men regnes postbude generelt ikke for sådan en slags terapeut ... sådan en, man kan tale med alting om?
- Hvad tænker du på, spurgte jeg.
- Jeg har haft en fantastisk oplevelse ... jeg bliver nødt til at fortælle den til nogen ... har du tid til at lytte?
- Jeg har ikke andet end tid, svarede jeg. Har du en stol og kaffe og måske lidt fløde, så vil jeg meget gerne høre, hvad du har at fortælle ... og jeg er vist nok ret god til at lytte.

Så bænkedes han os ved et lille bord inde i atelieret ... først skulle han dog lige rydde bordpladen for en masse rod og finde en stol i den anden ende af lokalet. Så kogte han vand på en gammeldags kedel over et gasblus og stillede to glas på bordet ... et med pulverkaffe og et med pulverfløde ... nå, ok ... kaffen var fin og fløden bedre end ingenting.

I mellemtiden havde jeg sat mig ... jeg kiggede mig omkring i huset - eller rettere i atelieret, for der var kun dette ene rum, når man ser bort fra et toilet - sikkert

også med brusebad - i den anden ende. Huset stod helt råt indvendig ... mursten, hvor fugerne flere steder var begyndt at falde ud. Nede ved toilettet stod en uredt jernseng, men ellers indeholdt rummet kun malerting ... staffelier, små borde med farver og paletter og en reol med malerbøtter en masse. Vinduerne havde gammel-dags, tynde metalrammer - de var buede foroven. De var meget smukke, selvom det hele godt kunne trænge til en mindre renovering.

Jeg flyttede opmærksomheden fra huset til beboeren. Jeg kunne se på ham, at det kun var med den allerstørste anstrengelse, at han kunne vente med at begynde sin historie, før vi var på plads og klar ... men så endelig var han klar til at fortælle.

Det var sket for små to uger siden. Han havde vågnet en morgen sprængfyldt med inspiration ... om natten havde han drømt om et maleri, som blot ventede på ham ... på hans pensler og hans farver. Uden at spise eller bade var han gået i gang med det samme, og i mere end en uge havde han kæmpet med det store, hvide lærred ... først en baggrund, så mindre pensler og til sidst spartlerne for at skabe den dramatik, som han huskede fra sin drøm. Det var som om billedet rummede alle kendte følelser, og han kæmpede og kæmpede ... kampen bølgede frem og tilbage, og om aftenen på niendedagen var han faldet omkuld foran lærredet ... totalt udmattet af træthed og mangel på føde.

Han vågnede, hvor han var faldet om, tidligt næste morgenen ... måske fordi nogle irriterende fugle pippede lige udenfor hans vinduer eller også, fordi inspirationen og spændingen stadig hærgede hans krop. Han bryggede en hurtig kop kaffe, sjaskede koldt vand i hovedet og gik - som altid, når han havde færdiggjort et værk - i gang med at inspicere og tjekke det. Han begyndte på afstand ... fra venstre, fra højre ... lige forfra ... perfekt ... historien står som mejslet i granit, tænkte han stolt. Han tjekkede vinkler, perspektiver og farver ... så tættere på ... ind og tjekke detaljer ... igen perfekt.

- Jeg var så stolt, sagde og kiggede på mig. Kan du forestille dig det? Jo, jeg er da en hæderlig maler, men jeg har aldrig tidligere oplevet at føle mig så stolt over et af mine billeder. Det var perfekt ... guddommeligt ...

Og han fortsætter sin fortælling ... han sidder på en bænk i atelieret og betragter og nyder sit værk, da der pludselig kommer en person ind af døren ... hun havde sikkert banket på, men han havde ikke hørt noget ... så optaget, som han var af sit mesterstykke.

En spinkel, lille kvinde med langt, mørkt hår klædt i en mellemlang, lysgrå frakke

og tynde, røde sko går forsigtigt og tøvende hen imod maleriet ... hun kigger ængsteligt på ham, ligesom for at få en accept ... er det ok bare at kigge? Han gør intet ... nikker måske lidt. Hun studerer maleriet fra den ene side ... og fra den anden ... går ned i knæ, som han også selv gør, når han tjekker perspektiverne. Hun er grundig ... lidt *for* grundig, tænker han ... for fanden da ... det er et stykke menneskeskabt kunst ... der *skal* da være lidt småfejl hist og pist.

Så retter hun sig op ... bakker ... og sætter sig ved siden af ham på bænken. Længe sidder hun og betragter maleriet ... han betragter hende ... lige så længe ... og pludselig ser han en lille tåre dannes i hendes øje. Fuldstændig åndeløs ser han, hvordan den vokser og vokser, indtil den til sidst bryder ud og triller ned ad hendes kind. Og der kommer en til ... og en til ... indtil hendes kinder er helt fugtige og skinnende.

- Jeg er bjergtaget, siger han og kigger på mig ... øjeblikket er magisk ... ja, mere end magisk ... det er helt og aldeles guddommeligt. Hun vender stille ansigtet væk fra mit maleri og kigger på mig ... og gennem tårerne sender hun mig så det mest bedårende smil, som jeg nogensinde har fået.
- Lige der havde jeg bare lyst til at dø, sagde han. Ingen har nogensinde givet mig så meget anerkendelse.

Jeg sad helt stille ... jeg havde tårer i øjnene og adskillige klumper i halsen ... jeg forstod ham til fulde. Længe sad vi tavse overfor hinanden ... øjeblikket krævede ikke ord, men stilhed.

- Hvem var hun, spurgte jeg.
- Aner det ikke, svarede han. Jeg har aldrig set hende før, men hvis jeg møder hende igen, gifter jeg mig med hende. Jeg hørte hende ikke komme ... og heller ikke gå. Men hun tog mit hjerte med ... jeg har ikke været mig selv siden.

Vi sad stille en stund ... tanker og følelser myldrede i mit indre ... langsomt blev kaos til orden.

- Jeg ved, hvem hun er, sagde jeg så.
- Han næsten fløj op af stolen ...
- Hvad siger du? Du ved, hvem hun er? Hvem?

Jeg holdt en lille pause - ikke for at pine ham, men for at få ham lidt ned på jorden igen. Han satte sig, men kiggede stadig anspændt på mig.

- Livet, sagde jeg stille. Hun er livet. Hun viser sig, når vi har brug for det. Måske når vi er i tvivl, om vi er på den rette vej ... om vi er på den vej igennem livet, som giver mest mening. Eller måske når vi er på afveje uden at vide det.

- Mange mennesker, fortsatte jeg ... ser hende ikke ... de har for travlt med alt muligt andet ... arbejde, ferie, biler, karriere og så videre. Men du så hende ... pris dig lykkelig for det, for det viser, at du ikke har slået automatpiloten til ... du mærker og føler og tænker stadig ... derfor så du hende ... derfor fik du hendes budskab.
- Jamen, hvad ville hun fortælle mig, spurgte han ... altså udover, at mit billede var fantastisk?

Jeg svarede ham ikke. Sad bare helt stille og betragtede ham. Han blev lidt forvirret over min tavshed ... kiggede så ned ... vendte opmærksomheden indad. Lidt efter løftede han hovedet og smilede bredt til mig.

- Anerkendelse, sagde han så og strålede som en lille sol. Hun fortalte mig, hvor vigtigt det er at give anerkendelse. Jeg føler ikke, at jeg har manglet anerkendelse i mit liv ... men når jeg tænker på den anerkendelse, som hun viste mig den dag, så ved jeg, at man ikke kan give anerkendelse nok ... alle har brug for anerkendelse, og alle har fortjent det ... for alle gør altid deres bedste.

Da jeg forlod ham og gik ud på Evighedsvej tænkte jeg på Agnetha i hus #68 ... 'vi må ikke være bange for at tro på det, som vi ikke forstår' havde hun sagt.

- Klog dame, tænkte jeg ... og priste mig endnu en gang lykkelig over, at jeg havde fundet dette dejlige job ... tænk, hvor meget man kan opleve og lære af livet, når bare man åbner sig for det. **(det har Agnetha vist ikke sagt - det var Howahkan).**

ÅR 1. MARTS.

HUS #41. ODE TIL SVAGHEDEN

Så var der endelig post til Svagheden igen ... der havde ikke været meget post til hende i min tid i Odernes By, og hver gang havde jeg måttet lægge posten i hendes postkasse, fordi hun ikke var hjemme. Men da jeg kom hjem fra posthuset her til morgen, havde jeg vinket til hende ... hun havde retning mod sit hjem, så jeg regnede med, at jeg kunne slå en sludder af med hende på min runde i dag. Jeg tror, hun har en fast morgentur ligesom jeg ... måske går hun ned til engen bag byen ... bortset fra 8-tallet er det den eneste tur at gå her i byen ... medmindre man altså går ud mellem højene til den virkelige verden.

Den virkelige verden ... sagde jeg lige det? Ja, det gjorde jeg vist. Selvom jeg opfatter mig selv og alle de andre beboere som meget virkelige, så er Odernes By noget særligt ... den *er* jo anderledes ... vi bliver ikke ældre, når vi bor her. Man kan ikke finde os sådan lige ... altså uden at være inviteret. Og vi har den der lejligheds-vise direkte linie med den gyldne tråd til universet, når det brænder på. Men jeg skulle måske hellere kalde verden udenfor for den 'almindelige' verden i stedet for den 'virkelige' verden. Nå ... never mind, det er jo ikke noget stort problem.

ÅR 1. MARTS.

PÅ KRIGSSTIEN

Handler om Krigeren - hvorfor han kom til Odernes By: Jeg var så træt af menneskene, sagde han. Alting handlede om at leve det gode liv ... ferier, forbrug og fester. Næsten ingen følte et medansvar for, hvordan kloden og samfundet udviklede sig. Bare de selv fik så meget som muligt - jeg vil næsten 'ragede til sig' - så kunne samfundet og kloden for deres skyld klare sig selv. Og jeg havde en fast forventning om, at hvis først et begyndte at gå galt, så ville de samme mennesker være de første til at brokke sig over, at ingen gjorde noget.

ÅR 1. MARTS.

SOMMERFEST

En kombineret sommerfest og statusmøde, hvor man taler om de trusler, som man fornemmer.

